ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 88]

«ΥΑΟΥΛΕΔ, ΥΑΟΥΛΕΔ, ΝΑ ΕΡΚΕΣΑΙ ΕΝΤΩ 'Σ ΤΟ ΣΠΙΤΙ», (Σελ. 99)

Εὐτυχῶς ὁ Μιχαλάκης, μικρὸν παιδίον μόλις ἐννέα ἐτῶν, δὲν ἐπίστευεν οὐδὲ εἴξευρε κἂν ὅτι ὑπάρχουν ζῷα ἀχάριστα οὐδὲ ἄνθρωποι ἀχάριστοι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐννόησε τίποτε· μάλιστα ἔλεγεν: «Ἐμένα ὁ Κίτσος ὁ καϊμένος μου ἔκαμε νεῦμα τὴν ὥραν που 'χωριστήκαμε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ με λησμονήσῃ, καὶ ὁ Κίτσος εἶνε καλὸς καὶ θὰ με 'θυμᾶται».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτο εὐτυχέστατος· διότι εἶχε δέκα λίρας εἰς χεῖράς του, καὶ ἤθελε μάλιστα νὰ ἀναχωρήσουν εὐθὺς διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας.

Μάτην ὁ κύριος Λεφιλῆς ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καί του ἔλεγεν ὅτι καὶ εὐθὺς ἂν ἀναχωρήσῃ, δὲν θὰ κερδήσῃ ὥραν· διότι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου νὰ κοιμηθῇ, διότι ὁ σιδηρόδρομος δὲν κινεῖται τὴν νύκτα. «Παρὰ νὰ σταθῇς λοιπὸν εἰς τὸν σταθμόν, καλλίτερον εἶνε νὰ μείνῃς ἀπόψε ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσῃς πρωΐ πρωΐ.»

Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης ἦτο ἀκατάπειστος, καὶ θὰ ἀνεχώρει εὐθύς, ἐὰν δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ.

Ἡ ἀξιόλογος αὕτη γυνὴ τόσον εἶχεν ἀγαπήσῃ τὰ τρία ὀρφανὰ παιδία, ὥστε τα ἐθεώρει ἴδιά της τέκνα. Τοὐλάχιστον ἂν ἐπήγαινον εἰς τὸ Βουφαρὶκ ἢ εἰς τὸ Βλιδάχ, θὰ ἦτο εὔκολον νὰ τα βλέπῃ, διότι τὰ δύο ταῦτα μέρη δὲν ἦσαν πολὺ μακράν.

Δὲν εἰξεύρετε πόσον δυσηρεστήθη ἡ ἀξιόλογος γυνή, ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν νὰ πληρώσῃ.

«Νὰ μὴ μου ξαναπῇς ἄλλη φορὰ ἄλλον τέτοιον λόγον, μόνον νὰ κρατήσῃς τὰ χρηματάκια σου, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω τίποτα.

—Μά, κυρὰ Ποτελοῦ, ἔχομεν δέκα λίρες καὶ δὲν μας χρειάζονται περισσότερες ἀπὸ τέσσαρας, λοιπὸν ἔχομεν χρήματα, μᾶς φθάνουν, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Λεφιλῆ; εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν μας φθάνουν τέσσαρες λίρες;

—Ἔλα δά! εἶπεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, ποτέ σου νὰ μὴ λὲς ὅτι ἔχεις πολλὰ χρήματα. Νὰ ἰδῇς, Γιαννάκη μου, πόσο γρήγορα θὰ σοῦ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια σου. Καὶ ἔπειτα σὺ δὲν μου χρεωστεῖς τίποτε. Δὲν μου ἐκάνατε θελήματα ὅπως εἴχαμε συμφωνήσῃ; Τὸ λοιπὸν εἴμεθα ἴσα κ' ἴσα. Νάχῃς, παιδί μου, τὸ νοῦ σου 'ς τὸ σιδηρόδρομο· νὰ φοβᾶσαι μάλιστα τοὺς ἀραπάδες. Ἄκουσες, παιδί μου;

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρὰ Ποτελοῦ, μείνετε ἥσυχη καὶ θὰ προσέχω.

—Κύτταξε, Γιαννάκη μου, καθὼς φθάσετε 'ς τὸ Τλέμκεν νὰ μου γράψῃς νὰ μάθω τὸ καλό σας κατευόδιον.»

Ὁ Ἰωάννης ὑπεσχέθη, καὶ ηὐχαρίστησε τὴν

ἀξιόλογον ξενοδόχον διὰ τὴν μητρικὴν περιποίησιν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ἀλλὰ πρέπει ὅμως νὰ εἴπωμεν καὶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, ὅτι ἡ λύπη τῆς κυρὰ Ποτελοῦς προήρχετο καὶ διότι ἔχανε τὸν ἀγαπητόν της Κοκκών. Καὶ πράγματί τον εἶχε συντροφίαν καὶ διεσκέδαζε μαζί του· διότι τὸν μὲν Ἀλῆν ἐλάμβανεν ὁ Ἰωάννης μαζί του πάντοτε ὁσάκις ἐξήρχετο, ἀλλὰ τὸν Κοκκών, τὸν ἄφινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρὰ Ποτελοῦς, ἡ ὁποία του εἶχε κατασκευάσῃ μικρὰν καὶ ἀναπαυτικὴν φωλεὰν εἴς τινα γωνίαν τοῦ μαγειρείου, καὶ του ἔδιδε ἐκλεκτὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας. Καὶ ὁ Κοκκὼς την ἠγάπα πολὺ καὶ ἐτριγύριζε πλησίον της, καὶ αὐτή του ἔλεγε διαφόρους ὁμιλίας, καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι ἐβεβαίωνεν ὅτι τὸ ἐξυπνον πτηνόν την ἐνόει ὅ τι τοῦ ἔλεγε· καὶ εἰς τόσην ὑπόληψίν το εἶχεν, ὥστε ὁσάκις ἤθελε κατασκευάσῃ φαγητὸν ἐκλεκτὸν ἢ γλύκισμα νόστιμον, ἠρώτα τὸν Κοκκών :

«Τί λὲς καὶ σύ, Κοκκώ μου ; νὰ το ψήσω ἔτσι τὸ φαγητόν,νὰ το ψήσω ἔτσι τὸ γλύκισμα; τί λές καὶ σύ, Κοκκώ μου ;

Καὶ ὁ Κοκκὼς ἀπεκρίνετο :

«Ναί, ναί ! ἔτσι, ἔτσι !»

Λοιπὸν εἶνε εὔκολον νὰ νοήσετε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, πόσον ἐλυπήθη ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ὅτε ἔμαθεν ὅτι θὰ φύγῃ καὶ ὁ Κοκκὼς μαζὶ μὲ τοὺς μικρούς του κυρίους· ἐλυπήθη κατάκαρδα καὶ δὲν ἐκοιμήθη ὅλην νύκτα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκλεισε μάτι, ὄχι ὅμως διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ἐφοβεῖτο μήπως δὲν προφθάσῃ τὸν σιδηρόδρομον. Ἂν καὶ ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ τὰς ἕξ, αὐτὸς ἐξύπνησε περὶ τὰ χαράγματα καὶ ἐξύπνησε καὶ τοὺς ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο ἥσυχα, διότι εἴξευρον ὅτι ὁ Ἰωάννης φροντίζει δι' αὐτοὺς ὡς μεγαλήτερος ἀδελφός.

Τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, τὴν ὥραν τοῦ πικροῦ χωρισμοῦ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ἀπεχαιρέτισε τὰ παιδία, καὶ ὅτε ἀπεμακρύνθησαν ἐφώναξε διὰ τελευταίαν φορὰν :

«Γιαννάκη μου, μὴ ξεχάσῃς νὰ μου γράψῃς τακτικὰ διὰ τὸν Κοκκών μου!»

Ἡ καϊμένη ἡ κυρὰ Ποτελοῦ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Τι καμνουν οι τρεις αδελφοι εις το Οραν

Τὴν ὡρισμένην ὥραν ἐπορεύθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀνέβησαν εἰς τὰς ἁμάξας τῆς τρίτης θέσεως. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ Ἀλγερίου εἰς τὸ Ὀρὰν εἶνε ὀλίγων ὡρῶν, ἀλλὰ οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Ἀλγερίας εἶνε τόσον βραδεῖς, καὶ τόσον πολλοὺς σταθμοὺς κάμνουν, καὶ τόσην ὥραν μένουν εἰς τοὺς σταθμούς, ὥστε χρειάζονται τοὐλάχιστον δεκαεπτὰ ὧραι.

Οἱ μικροὶ φίλοι μας, ὅτε ὁ σιδηρόδρομος διῆλθε πλησίον τοῦ Βουφαρὶκ καὶ τοῦ Βλιδάχ, ἐγέλασαν πολύ, ἐνθυμούμενοι τί ἔπαθον ἐκεῖ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ὅτε ἐζήτουν τὸν θεῖόν των. Ἀπέστειλαν καὶ ἕνα ἀσπασμὸν πρὸς τὸν γενναῖον ἐκεῖνον φίλον των, τὸν φιλόξενον μπάρμπα Καραδέκαν, καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν ἂν τύχῃ καὶ ἔλθουν ποτὲ εἰς τὸ Βλιδάχ.

Ἀφ' οὗ ἡ ἁμαξοστοιχία διεπέρασεν ὅλην τὴν πεδιάδα τῆς Μιτίδζας, εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Χελίφ, καὶ ἐστάθη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Δζιδὶ Οὐιά. Ἔπειτα ἐξηκολούθησε πάλιν καὶ ἐστάθη εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τοῦ Ὀρὰν Καργεντάχ. Τὰ τρία παιδία, ἕνεκα τοῦ καύσωνος καὶ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τοῦ κόπου, ἦσαν καταβεβλημένα καὶ τα ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, καὶ ὅτε ἐστάθη ἡ ἁμαξοστοιχία, τότε μόνον ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ἦτο ὥρα ἑνδεκάτη καὶ ἡ νὺξ σκοτεινὴ πίσσα !

Εὐτυχῶς ὑπάλληλός τις τοῦ σιδηροδρόμου προσεφέρθη εὐγενῶς νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς τρεῖς μικροὺς περιηγητὰς εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντὴς ἦτο Ἱσπανός. Καὶ ὁ μὲν Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐπειδὴ ἦσαν ἀπὸ τὸν ὕπνον δὲν εἴξευρον τί τους γίνεται, οὐδὲ ποῦ εὑρίσκονται, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ἐκδύσῃ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ τους βάλῃ νὰ πλαγιάσουν. Καὶ αὐτὸς εἶχεν ὄρεξιν νὰ πλαγιάσῃ εὐθύς, ἀλλὰ τὸ καλὸν παιδίον ἐνθυμήθη τὴν συμβουλὴν τῆς κυρὰ Ποτελοῦς, καὶ ἔχωσε πρῶτα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του τὸν μικρόν του θησαυρόν, τὸν ὁποῖον εἶχε δεμένον κόμβον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μαντηλίου του, καὶ ἔπειτα ἐκοιμήθη.

Τὸ πρωὶ οἱ τρεῖς ἥρωές μας ἐξύπνησαν δροσεροὶ δροσεροὶ καὶ εὐδιάθετοι, ὡς νὰ μὴ ἐταξείδευσαν χθὲς μὲ τὸν σιδηρόδρομον, ἀλλὰ ὡς νὰ εἶχον κάμῃ μικρὸν περίπατον.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον προνοητικόν, καὶ εὐθὺς ἔδραμεν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων νὰ μάθῃ τί ὥραν ἀναχωρεῖ τὸ λεωφορεῖον εἰς Τλέμκεν.

«Ὦ! ἔχετε καιρόν! εἶπεν ὁ ὑπάλληλος. Τὸ λεωφορεῖον, παιδί μου, ἀναχωρεῖ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν. »

Ὥστε οἱ φίλοι μας εἶχον καιρὸν νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ νὰ περιηγηθοῦν καὶ τὴν πόλιν.

Τὸ Ὀρὰν δὲν θέλει ὥραν πολλὴν νὰ το ἐπισκεφθῇ τις. Τὸ περιεργότατον εἶνε ἡ Ἀραβικὴ συνοικία μὲ τὰς χαμηλὰς οἰκίας της, ἀσβεστωμένας μὲ λευκὸν καὶ κόκκινον χρῶμα, μὲ αὐλὴν καὶ βρύσιν ἐντὸς τῆς αὐλῆς.

Οἱ τρεῖς μικροὶ περιηγηταὶ ἐν ᾧ περιηγοῦντο τὴν πόλιν, εὑρέθησαν καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν συνοικίαν. Ἐν ᾧ δὲ ἦσαν πλησίον στενῆς στοᾶς θολωτῆς, ἀνοίγει ἀΐφνης θύρα μικρὰ καὶ φαίνεται φῶς πολύ, καὶ εἰς τὸ κατώφλιον γυνὴ νέα μαύρη λαμπρὰ ἐνδεδυμένη.

Καθὼς εἶδε τοὺς τρεῖς μικροὺς ξένους, εὐθὺς ἔκλεισε τὴν θύραν, ἀλλὰ πάλιν την ἤνοιξεν ὀλίγον, καὶ παρετήρει μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας τὰ τρία παιδία. Κυρίως παρετήρει τὰ λαμπρὰ πτερὰ τοῦ ψιττακοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μὲ πολλὴν χάριν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φραγκίσκου.

Καὶ ἐπειδὴ ἠκούσθησαν βήματα ὀπίσω τῶν τριῶν παιδίων, εὐθὺς ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἡ στοὰ ἔμεινε πάλιν σκοτεινή.

Ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του δὲν εἴξευρον τί τρέχει, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν περίπατόν των. Ἀλλὰ ἰδοὺ πάλιν ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ φαίνεται ὄχι ἡ μαύρη ἡ ὁποία εἶχε φανῇ πρωτήτερα, ἀλλὰ ὑψηλὴ Ἀραπίνα, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐπλησίασεν εἰς τὰ παιδία, καὶ τὰ χονδρὰ χείλη της ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ ἐμειδία καὶ ἐφαίνοντο οἱ λευκότατοι ὀδόντες της :

«Ὑaουλέδ, εἶπε πρὸς τὰ παιδία, ὑaουλέδ, νὰ ἔρκεσαι ἐντῶ 's τὸ σπίτι σὲ τέλει τὸ κοκκώνα μου νὰ σοῦ μιλάει.»

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἴξεύρετε πόσον ἐχάρη, διότι ἐνόησε τὰ Ἀραβικὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ἡ Ἀραπίνα, καὶ εὐθὺς την ἠκολούθησε.

Ἡ αὐτὴ πάλιν θύρα ἤνοιξε καὶ ἀφ' οὗ εἰσῆλθον ἔκλεισε πάλιν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἀπ'ἔξω ἦτο ἁπλῆ καὶ ἄκομψος, ἀλλ' ἐντὸς ἦτο πρᾶγμα θαυμάσιον, ἦτο κομψοτάτη καὶ πλουσιωτάτη. Μετὰ τὸν στενὸν διάδρομον ἐξῆλθον εἰς μεγάλην αὐλήν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἦτο μαρμάρινος πίδαξ, δῆλα δὴ λαμπρότατον *σαντριβάνι*, καὶ εἰς τὰς γωνίας τῆς αὐλῆς ἐφύοντο φοίνικες καὶ βανανέαι. Πλησίον τοῦ πίδακος ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ζωηροῦ καὶ μαλακοῦ τάπητος ἡ μαύρη νέα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν τὴν πρώτην φοράν. Ἐφόρει ἐνδύματα μετάξινα χρυσοκέντητα, καὶ ἦτο εὐμορφοτάτη νέα, ἐφόρει περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ βραχιόλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας.

Ἡ μαύρη νέα καθὼς εἶδε τὰ τρία παιδία ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸν ἀγκῶνά της καὶ ἐκτύπησε τὰς χεῖράς της. Πολλαὶ γυναῖκες ἐφάνησαν εὐθὺς ἐνδεδυμέναι καὶ αὐταὶ λαμπρὰ ὅπως ἡ πρώτη, καὶ μικρὰ παιδία χαριτωμένα. Θόρυβος καὶ κακό! Καὶ τί θόρυβος! Ἀρκετὴν ὥραν ἠκούετο τὸ *φρρρ φρρρ φρρρ* τῶν μεταξίνων φορεμάτων τῶν γυναικῶν, φωναὶ χαρμόσυνοι ἠκούοντο καὶ ὀνόματα μικρῶν παιδίων. « Ποῦ εἶσαι ; ἔλα, Ἰαμινά! Σουλτάνα! Καδδούρ! Δζεμιλά! Καδιδζά! Ἀζιζά! Οὐριδά! »

Οἱ τρεῖς μικροὶ περιηγηταὶ τὰ ἔχασαν! εἶχον τὸ στόμα των ἀνοικτὸν καὶ ἔχασκον, διότι πρώτην φορὰν ἔβλεπον τόσας μαύρας γυναῖκας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ Ἄραβες παρετήρουν τοὺς τρεῖς ξένους μετὰ πολλῆς περιεργίας, καθὼς καὶ αἱ μητέρες των· διότι αἱ γυναῖκες ἐκεῖ ζοῦν περιωρισμέναι ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας των, καὶ ποτὲ δὲν ἐξέρχονται εἰ μὴ σπανίως.

Πρὸ πάντων ἤρεσεν εἰς αὐτὰς ὁ Κοκκώς, ὁ ὁποῖος ἐστρέφετο δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀΐφνης ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ λέγει τρεῖς λέξεις Ἀραβικάς τὰς ὁποίας εἶχε μάθῃ. Τότε δὰ πλέον ἡ χαρὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων δὲν εἶχεν ὅρια, ἐχειροκρότησαν πολλὴν ὥραν καὶ ἔδωκαν γλυκίσματα εἰς τὸν φλύαρον ψιττακόν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλῆς δὲν ἔμεινε παραπονεμένος, καὶ αὐτὸς ἔλαβε περιποιήσεις, γλυκίσματα, φοίνικας καὶ λοιπὰ καὶ λοιπά. Ὄχι διότι δὲν

εἶχον ἴδῃ ποτὲ σκύλον αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι καὶ τὰ παιδία, ἀλλὰ διότι οἱ σκύλοι τῆς Ἀλγερίας εἶνε θυμώδεις, δύστροποι, ἀκοινώνητοι καὶ δειλοί, ἐν ᾧ ὁ Ἀλῆς ἦτο σκύλος ὅπως οἱ ἰδικοί μας, δῆλα δὴ γλυκύς, πιστός, περιποιητικός, γενναῖος.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς μικροὶ φίλοι μας δὲν ἔμειναν καὶ αὐτοὶ παραπονεμένοι· ἔφαγον, ἔπιον, ἔλαβον θωπείας καὶ περιποιήσεις τόσας, ὥστε δὲν ἐνόησαν πῶς παρῆλθον αἱ ὧραι.

Ἐν τούτοις μετὰ πολλὴν ὥραν ὁ Ἰωάννης ἐνθυμήθη ὅτι θὰ φύγῃ τὸ λεωφορεῖον εἰς Τλέμκεν. Ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Οἱ μικροὶ Ἄραβες δὲν τοὺς ἄφινον, ἀλλά τους ἔσυρον ἀπὸ τὰ φορέματα.

Τέλος πάντων κατώρθωσαν καὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὰς χεῖράς των.

Τὰ καϊμένα τὰ Ἀραπάκια ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα!

Μετὰ δύο ὥρας, ἀκριβῶς τὰς 4 μ. μ., τὸ λεωφορεῖον τοῦ Τλέμκεν ἔτρεχεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Ὀράν, φέρον τοὺς τρεῖς μικροὺς περιηγητάς, τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Καστέρας, καὶ τὴν μικρὰν περιουσίαν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΑΙΣΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Ὀρὰν εἰς τὸ Τλέμκεν εἶνε πλατεῖα καὶ ὁμαλή, ὥστε δύναται τὸ λεωφορεῖον νὰ διέρχεται αὐτὴν καὶ τὴν νύκτα· διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου οἱ ἐπιβάται ἀπαλλάσσονται μὲν τοῦ καύσωνος καὶ τοῦ κονιορτοῦ, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ σκότους στεροῦνται τῆς θέας τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐρειπείων τῆς ἀρχαίας Ἀραβικῆς τέχνης, καὶ ἄλλων περιέργων πραγμάτων, ἅτινα εὑρίσκονται διεσπαρμένα καθ' ὅλην τὴν ὁδόν.

Ὁ Ἰωάννης Καστέρας καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του διῆλθον τὸ διάστημα τοῦτο κοιμώμενοι ὕπνον μακάριον, καὶ τότε μόνον ἐξύπνησαν ὅτε ἐστάθη τὸ λεωφορεῖον. Κατέβησαν καὶ εὐθὺς ἠρώτησαν διαβάτην τινὰ περὶ τοῦ θείου των, ὁ δὲ διαβάτης εἶπε πρὸς αὐτοὺς νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐκεῖ νὰ ζητήσουν πληροφορίας. Ἀλλ' αἱ πληροφορίαι ἦσαν πολὺ ὀλίγαι καὶ ἀνεπαρκεῖς· διότι ἦτο μὲν γνωτὸν ὅτι ὁ κύριος Θωμᾶς Καστέρας ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶξευρον ποῦ κατοικεῖ, διότι δὲν ἤρχοντο ταχυδρομικῶς γράμματα πρὸς αὐτόν.

Εὐτυχῶς ὁ θεῖος Θωμᾶς ἦτο γνωστότερος ἐν τῇ πόλει ἢ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ. Ὅλη ἡ πόλις εἶχεν εἰς τὸ στόμα της τὸ ὄνομά του, διότι εὐθὺς τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀφίξεώς του ἐφόνευσεν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως δύο λέοντας καὶ μίαν λέαιναν, καὶ τόσον εἶχε διαδοθῇ ἡ φήμη τοῦ ἀτρομήτου λεοντοκτόνου, ὥστε ἤρχοντο ἕκατοι ἀπεσταλμένοι ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας καὶ τὸν προσεκάλουν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν χώραν των ἀπὸ τῶν θηρίων.

Ἀκριβῶς λοιπὸν ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἔλθωσιν οἱ ἀνεψιοί του εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς κωμόπολίν τινα, διότι δύο πάνθηρες κατερήμωνον αὐτήν, ἥρπαζον πρόβατα, προσέβαλλον ἵππους καὶ βοῦς, καὶ ἦσαν τόσον ἄγριοι, ὥστε ἐκινδύνευε καὶ ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων.

Ἡ κωμόπολις ἀπεῖχεν ὥρας πολλὰς καὶ ἡ ὁδὸς δὲν ἦτο ἀσφαλής, διότι περιεφέροντο Ἄραβες λῃσταὶ καὶ ἐλῃστευον τοὺς ὁδοιπόρους· ἦσαν δὲ ἠναγκασμένοι νὰ πορευθοῦν πεζῇ διότι δὲν ὑπῆρχε λεωφορεῖον· ἔπειτα ὁ ἥλιος ἦτο καυστικός, καὶ οὔτε ὕδωρ ὑπῆρχε πουθενὰ οὔτε μέρος νὰ σταθμεύσουν ὀλίγον. Τὰ παιδία ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἤξευρον τοὺς κινδύνους τούτους, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν εἰς συνάντησιν τοῦ θείου των καὶ νὰ μή τον περιμένουν νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἠγόρασαν τρεῖς σιτιοδόχας, τοῦτ' ἔστι σάκκους ὡς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους οἱ στρατιῶται ἔχουν τὸν ἄρτον των ἐν ὥρᾳ ὁδοιπορίας, ἠγόρασαν ἄρτους καὶ διάφορα ἄλλα φαγώσιμα πράγματα, καὶ μίαν φιάλην γεμάτην οἴνου ἀναμεμιγμένου μετὰ ὕδατος, ἐγέμισαν καλὰ καλὰ τὴν κοιλίαν των, καὶ ἐξεκίνησαν μετὰ χαρᾶς καὶ εὔθυμοι ὡς ἐὰν ἐπορεύοντο εἰς ἐκδρομὴν χάριν διασκεδάσεως.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος, ὁ ἥλιος ὄχι πολὺ καυστικός, ὥστε οἱ τρεῖς ἥρωές μας ἐβάδιζον βῆμα ὁδοιπορικὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἦτο μεστὴ κονιορτοῦ, καὶ διήρχοντο πεδιάδα ἀκαλλιέργητον καὶ ἀκατοίκητον.

Τὸ πολὺ θάρρος τῶν ἡρώων μας προήρχετο βεβαίως ἐκ τῆς ἀπειρίας των, διότι ἄνθρωποι ἔχοντες γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐρημίας τῆς χώρας, ὅσον καὶ ἂν εἶχον γενναίαν καρδίαν καὶ ἰσχυροὺς πόδας, οὐδέποτε θὰ ἀπε-

φάσιζον πορείαν τόσον κινδυνώδη. Ἀλλ' οἱ μικροὶ φίλοι μας ἐνόμιζον ὅτι θὰ συναντήσουν καθ' ὁδὸν μικρόν τι χωρίον, ἢ ἐξοχήν, ἢ καλύβην, ὅπου θὰ ἠδύναντο νὰ διανυκτερεύσουν ἐπὶ πληρωμῇ ἐνοεῖται, διότι ᾐσθάνοντο τὰ θυλάκιά των πλούσια.

Ἀλλὰ φεῦ! αἱ ἐλπίδες των καὶ αἱ προσδοκίαι των ἀπεδείχθησαν μετ' ὀλίγον σκιᾶς ὄνειρα!

Ἄλλα ἤλπιζον καὶ ἄλλα τους εὑρῆκαν!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

Ο ΖΩΗΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΧΙ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Ζωηρός. Τί δυστύχημα νὰ εἶμαι μικρὸ σκυλάκι. Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ διὰ τὸν ἀφέντην μου;

Δὲν εἰμπορῶ νὰ τοῦ δώσω γάλα, ὅπως ἡ ἀγελὰς οὔτε αὐγὰ ὅπως ἡ ὄρνιθα.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σύρω τὴν ἅμαξαν ὅπως τὸ ἄλογον· δὲν εἰμπορῶ νὰ κελαδῶ διὰ νὰ τὸν διασκεδάζω ὅπως τὰ πτηνά· δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κυνήγιον μαζί του, ἢ νὰ φυλάξω τὸ σπίτι ἀπὸ τοὺς κλέπτας· εἶμαι μικρὸς ἀκόμη!

—Τὶ δυστυχία νὰ εἶνε κανεὶς μικρὸ παιδί, ἔλεγε καὶ ὁ Δημητράκης ἐξηπλωμένος εἰς ἓν ἀνάκλιντρον. Ἂν ἤμην μεγάλος, θὰ εἰργαζόμην μὲ τὸν πατέρα, θὰ ἔδιδα δῶρα εἰς τὴν μητέρα, εἰς τὰς ἀδελφάς μου, θὰ ἤμην χρήσιμος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι μικρὸ παιδὶ καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε.

—Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Στακτερή, ἡ μητέρα τοῦ Ζωηροῦ, πολὺ γνωστικὴ σκύλα· ἀλλὰ ὁ Ζωηρὸς εἰμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀφέντην του· ὁ Δημητράκης εἰμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τὰς μικράς του ἀδελφὰς καὶ εἰμποροῦν καὶ οἱ δύο νὰ τοῖς δείξουν τὴν ἀγάπην των κατὰ πολλοὺς τρόπους.

—Ἡ μητέρα ἔχει δίκαιον, ἐσκέφθη ὁ Ζωηρός.

—Ἡ Στακτερὴ ἔχει δίκαιον, ἐσκέφθη ὁ Δημητράκης.

Καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἀνάκλιντρον, ἔτρεξεν εἰς τὸ τραπέζι του, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ Δημητράκη ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ζωηρὸς τρέχει εἰς προϋπάντησιν τοῦ κυρίου του κινῶν τὴν οὐράν του, καὶ πηδῶν διὰ νὰ τῷ δείξῃ τὴν χαράν του.

Ὁ κύριός του τὸν ἐθώπευσε καὶ τῷ εἶπε:

—Εἶσαι καλὸ σκυλάκι, Ζωηρέ.

Καὶ ὁ Ζωηρὸς ἐνόησεν ὅτι ὁ κύριός του ἦτο εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτόν.

Ἡ μητέρα ἐπῆγε πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ εἶδε τὸ γράψιμον τοῦ Δημητράκη, καὶ εἶπεν:

—Ὁ Δημητράκης εἶνε καλὸ παιδί· κάμνει τὰ καθήκοντά του.

Τότε ὁ Δημητράκης ἐνόησεν ὅτι ἡ μητέρα του ἦτο εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτόν.

Λοιπὸν τὰ μικρὰ παιδία, ὅπως καὶ τὰ μικρὰ σκυλάκια δὲν ἔχουν ἀνάγκην, νὰ περιμένουν νὰ μεγαλώσουν διὰ νὰ κάμουν κάτι διὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των.

Ὁ Δημητράκης τὸ ἐνόησε· καὶ ὁ Ζωηρὸς ἐπίσης. Ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς, μικροί μου φίλοι, θὰ τὸ ἐννοήσετε.

ΑΙ ΔΥΟ ΓΡΑΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μίαν φορὰν κ' ἕναν καιρόν, ἦτο μία γραῖα πολὺ πτωχή, Ἦτο Ἰανουάριος μήν, καὶ ἔκαμνε πολὺ ψῦχος.

Ἡ γραῖα ἐκρύονεν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε φωτιὰ εἰς τὸ σπίτι της.

Μίαν ἡμέραν λέγει:

— Ἂς πάγω ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ νὰ συνάξω ὀλίγα ξυλαράκια, ν' ἀνάψω φωτιὰ νὰ μὴ κρυόνω.

Παίρνει ἕνα σχοινὶ καὶ ἕνα σακκοῦλι, καὶ πηγαίνει εἰς τὸ βουνόν. Ὅπου εὕρισκε κανὲν ξυλαράκι, τὸ ἔδενεν εἰς τὸ σχοινί, ὅπου εὕρισκε κανὲν κουτσουράκι, τὸ ἔρριπτεν εἰς τὸ σακκοῦλι.

Ἐκεῖ ποῦ ἐσύναζε ξυλαράκια καὶ κουτσουράκια, ἔπιασε ψιχάλα.

Εἰς τὸ βουνὸν ἦτο μία σπηλιά. Ἡ γραῖα λέγει μέσα της.

— Ἂς πάγω εἰς ἐκείνην τὴν σπηλιὰν νὰ καθίσω, ὡς νὰ περάσῃ ἡ βροχή.

Ἡ γραῖα ἐμβῆκεν εἰς τὴν σπηλιάν.

Ἐκεῖ μέσα ἦσαν δώδεκα παλληκάρια. Ἡ γραῖα λέγει·

— Καλημέρα, παιδιά μου.

— Καλὸ στὴ γερόντισσα, εἶπαν τὰ παλληκάρια. Πῶς ἦλθες ἐδώ, καλὴ γραῖα;

— Ἦλθα, παιδιά μου, νὰ συνάξω τίποτε ξυλαράκια, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Ἔπιασε βροχή, καὶ ἦλθα ἐδὼ μέσα, ὡς νὰ περάσῃ.

Τὰ παλληκάρια πάλιν λέγουν πρὸς τὴν γραῖαν.

— Κάμνει πολλὴ ψύχρα, γερόντισσα;

— Αἴ, ὄχι καὶ τόση, παιδιά μου· χειμῶνας εἶναι, πρέπει νὰ κάμνῃ καὶ ψύχρα.

— Δὲν μᾶς λέγεις, κυρὰ γερόντισσα, ποῖος μῆνας εἶναι ὁ πιὸ κακός;

— Μπᾶ! παιδάκια μου, ὅλοι καλοὶ καὶ ἄξιοι εἶναι. Ἂν δὲν βίξῃ χιόνι ὁ Δεκέμβρης καὶ Ἰανουάρης καὶ Φεβρουάρης, πῶς θὰ γείνουν τὰ χωράφια; πῶς θὰ κάμουν τἀμπέλια σταφύλια; πῶς θὰ γείνουν αἱ ἐλιές;

— Ἀμμὴ ὁ Δεκέμβρης, κυρὰ μητέρα; εἶπεν ἕν ἀπὸ τὰ παλληκάρια.

— Ὁ Δεκέμβρης! Πῶς νὰ εἰπῶ κακὸ διὰ τὸν Δεκέμβρη, ποῦ φέρνει τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ πρῶτ' ἀρνάκια; Πῶς νὰ εἰπῶ κακὸ διὰ τὸν Ἰανουάριον, ποῦ μᾶς φέρνει τὸν Ἅγιον Βασίλειον μὲ τὰς βασιλόπηταις καὶ μὲ τὸν καινούργιον χρόνον; ἢ διὰ τὸν Φεβρουάριον, ποὺ κάμνει τὸν κόσμον νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὲς ἀπόκριες, καὶ ἀνθίζει ἡ ἀμυγδαλιά;

Ἓν ἄλλο παλληκάρι τότε εἶπεν·

— Ἀλλὰ ὁ Μάρτης, κυρὰ γερόντισσα;

— Αἴ, παιδάκι μου, ἂς λὲν ὅ,τι θέλουν· ἐγὼ ξεύρω πῶς,

Ἂν κάμ' ὁ Μάρτης δυὸ νερὰ
Κι' Ἀπρίλης ἕνα,
Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον τὸν ζευγᾶ,
Πῶχει πολλὰ σπαρμένα.

Ὁ Μάρτης μᾶς φέρνει τὴν ἄνοιξιν μὲ τὰ χελιδόνια καὶ τὸν Εὐαγγελισμόν. Ἀμμὴ ὁ Ἀπρίλης πάλιν; αὐτὸς μᾶς φέρνει τὴν Λαμπρὰν μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, μὲ τὰ κόκκινα αὐγά, καὶ μὲ τὸ ἀρνὶ 'ς τὴ σούβλα, καὶ τὸ κάτω κάτω,

Ὁ Ἀπρίλης κλᾶν χιονίσῃ,
Καλοκαῖρι θὰ μυρίσῃ.

Ὅσο διὰ τὸν Μάη ποῖος μπορεῖ νὰ εἰπῇ κακό; ποῦ φέρνει τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον.

Πάλιν εἶπαν τὰ παλληκάρια.

— Ἀλλά, κυρὰ γερόντισσα, ὁ Ἰούνιος, Ἰούλιος καὶ Αὔγουστος, ποῦ ψήνουν τὸ κόσμον μὲ τὲς ζέστες;

— Γιά! ἄκου' ἄκουε! Ἀμὴ τότε, παιδιά μου, ὡριμάζουν τὰ στάχυα στὰ χωράφια καὶ λάμπουν σὰν χρυσάφι· τότε τὰ κόκκινα κεράσια, τότε τὰ βερύκοκκα, τότε τόσα ἄλλα ὀπωρικὰ καὶ λαχανικά. Τότε ἡ εὐλογημένη σταφίδα, ὁποῦ φέρνει τόσον παρᾶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας. Τὸν Αὔγουστον τὰ γλυκὰ σταφύλια.

— Ἀμμὴ ὁ Σεμπτέμβριος, κυρὰ μητέρα; εἶπεν ἄλλο παλληκάρι.

— Ἀ! παιδάκι μου, τότε εἶνε εὐχὴ Θεοῦ! Τότε ὁ τρύγος, ποῦ γεμίζουν τὰ σπίτια ἀπὸ μοῦστον ἀπὸ μουσταλευριές, ἀπὸ κρασιά, ἀπὸ ὅλα τἀγαθά.

Ποῖος πάλιν εἰμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τὸν Ὀκτώβριον μὲ τὸ μικρὸ καλοκκιράκι τοῦ ἁγίου Δημητρίου; Τότε δά, καὶ ὑστερώτερον τὸν Νοέμβριον ὕστερα ἀπὸ τὰ πρωτοβρόχια θὰ σπείρῃ ὁ γεωργὸς τὰ χωράφια του, τότε ὡριμάζουν τὰ πορτοκάλια καὶ τὰ λεμόνια. Αἴ, στὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου ὁ βοσκὸς ἂς ἔχῃ τὸν νοῦν του νὰ φυλάξῃ τὰ πρόβατά του στὰ χειμαδιά, ὁ γεωργὸς ἂς ξεκουρασθῇ λιγάκι, γιατὶ ξεύρετε τί λέγει ἡ παροιμία;

Ἡ πούλια βασιλεύει
Καὶ πίσω παραγγέλλει
Μηδὲ τσοπάνης στὸ βουνὸ
Μηδὲ γεωργὸς στὸν κάμπο.

καὶ ὁ πολυπλανεμένος ναύτης ἂς κρεμάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν γωνιὰν τὸ τιμόνι τοῦ καραβιοῦ του καὶ ἂς ἡσυχάσῃ μερικὲς ἑβδομάδες εἰς τὸ σπιτάκι του.

Πῶς λοιπὸν νὰ εἰπῶ ὅτι εἶναι κανένας μῆνας κακός; ὅλοι, ὅλοι, παιδάκια μου, καλοὶ καὶ ἄξιοι.

Τὰ δώδεκα ἐκεῖνα παλληκάρια ἦσαν οἱ δώδεκα μῆνες τοῦ ἔτους, καὶ πολὺ εὐχαριστήθησαν, διότι ἡ γραῖα τοὺς ἐπαίνεσεν, ὅλους:

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσῃ, καὶ ἡ γραῖα ἐσηκώθη νὰ φύγῃ.

— Αἴ, νὰ φύγω τώρα, παιδιά μου, νὰ πᾶ νὰ μαζώξω μερικὰ ξυλαράκια, νὰ ζεσταθῶ τὸ βράδυ, ποῦ θὰ καθίσω στὸ παραγωνί μου, νἄλθῃ καὶ τὸ ἀγγονάκι μου νὰ τοῦ 'πῶ κανένα παραμῦθι.

Τότε λέγουν τῆς γραίας τὰ δώδεκα παλληκάρια·

— Δός μας, γερόντισσα, τὸ σακκοῦλί σου νὰ τὸ γεμίσωμεν ἡμεῖς.

Ἡ γραῖα τὸ ἔδωκεν.

Τὰ δώδεκα παλληκάρια τὸ ἐγέμισαν ὅλο φλωριὰ καὶ τὸ ἔδωσαν πάλιν τῆς γραίας.

Ἡ γραῖα τὸ ἐπῆρε καὶ εἶπε·

— Νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου, παιδιά μου.

— Στὸ καλό, γερόντισσα.

Ὅταν ἡ γραῖα ἔφθασεν εἰς τὸ καλυβάκι της, ἀνοίγει τὸ σακκοῦλι, καὶ τί νὰ ἰδῇ! γεμάτο φλωρί.

Τότε πλέον ἡ καλὴ γραῖα ἔζοῦσε καλά.

Ἡ καλὴ αὐτὴ γραῖα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐπαραπονεῖτο εἶχε μίαν ἄλλην γραῖαν γειτόνισσαν.

Καὶ αὐτὴ ἦτο πτωχή, ἀλλὰ ὅλο ἐκλαίετο καὶ ἐγρύνιαζε καὶ ἐβλασφημοῦσεν. Ἔβλεπε τώρα τὴν γειτόνισσάν της, ποῦ ἐξώδευεν ὅλο φλωριά. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν τὴν ἐρωτᾷ·

— Μωρὴ κακομοίρα, ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ τὰ φλωριά;

Ἡ καλὴ γραῖα τῆς διηγήθη ὅλα.

Τότε ἐκείνη λέγει·

— Δὲν πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ γεμίσουν τὸ σακκοῦλι φλωριά;

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνόν, εὑρῆκε τὴν σπηλιὰν καὶ ἐμβῆκε μέσα.

Τὰ παλληκάρια καθὼς τὴν εἶδαν εἶπαν·

— Καλό 'ς τὴν γερόντισσα. Πῶς ἦλθες ἐδώ, κερά;

— Ἦλθα νὰ συνάξω ξυλαράκια. Ἀφότου ἐμβῆκεν αὐτὸς ὁ Ἰανουάριος, ποῦ νὰ μὴ ἔσωνε νὰ ἐμβῇ, ἐπάγωσα ἀπὸ τὸ κρῦο.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς μῆνας, γραῖα, εἶνε καλλίτερος; ἐρώτησαν τὰ πάλληκάρια.

Ἡ κακὴ γραῖα ἀποκρίνεται·

— Ὅλοι, κακὸν χρόνον νἄχουν, εἶναι κακοὶ καὶ ἀνάποδοι, ὁ ἕνας χειρότερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Δὲν βλέπετε; ὁ Δεκέμβριος, ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Κουτσοφλέβαρος μᾶς πεθαίνουν μὲ τὲς βροχὲς καὶ μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τοὺς πάγους. Ἀμμὴ ὁ Μάρτης ὁ παλουκοκαύτης; ὁ Ἀπρίλης, ποῦ ἀρχίζει μὲ τὲς ψευτιές; ὁ Μάης τάχα φέρνει τὰ λουλούδια· μὰ φέρνει καὶ καρβέλια; ὕστερα σοῦ ἀραδιάζονται ὁ Ἰούνιος, ὁ Ἰούλιος, ὁ Αὔγουστος μὲ τὲς ζέστες, ὁποῦ μᾶς καίουν τὸ πετσί. Καὶ οἱ ἄλλοι δά, πάρε τὸν ἕνα καὶ κτύπα τὸν ἄλλον!

Ἀφοῦ ἡ κακὴ γραία εἶπεν αὐτά, ἐσηκώθη νὰ φύγῃ.

Τὰ δῶδεκα παλληκάρια τῆς εἶπαν·

— Δός μας, γραῖα, τὸ σακκοῦλί σου.

Ἡ γραῖα τὸ ἔδωσε.

Τὰ παλληκάρια τὸ ἐπῆραν, τὸ ἐγέμισαν ὅλο φίδια, τὸ ἔδωσαν ὀπίσω, καὶ τῆς εἶπαν·

— Γραῖα, πρόσεχε, μὴ τὸ ἀνοίξῃς στὸν δρόμον· μόνον ὅταν πᾷς εἰς τὸ σπίτι σου, νὰ κλείσῃς θύρα καὶ παράθυρα καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃς.

Ἡ γραῖα τὸ ἐπῆρε μὲ χαράν, ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι της, κλείει τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἀνοίγει τὸ σακκοῦλι.

Εὐθὺς χύνονται φοβερὰ φίδια, τὴν ἁρπάζουν ποῦ τὴν ἀφίνουν ψαροκόκκαλον.

Ποῦ θὰ 'πῇς Κακογιάννη,
Εἰπέ; Καλογιάννη.
Ὁ καλόκαρδος ὅλα καλὰ τὰ βλέπει
Κι' ὁ Θεὸς τὸν βοηθεῖ.

Βλασιος Σκουδελης

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Μόνοι δὲν βλέπουν ὅσοι ζοῦν 'ς τὸ νέφος τῆς ἀπάτης
πῶς ἀγκαλιάζ' ἡ Πρόνοια τά τόσα πλάσματά της,
μὲ ποιὰν ἀγάπη μητρικὴ ταὶς χάραις της μοιράζει
'ς ὅσα τὴν γῆ, τὴν θάλασσα, τ' ἀέρι κατοικοῦνε,
πῶς βαλσαμόνει τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρποὺς ὡρμάζει
κι' ἀναδροσίζει ταὶς πηγαὶς τὴν ὥρα ποῦ διψοῦνε,
τρέφει τ' ὀρνίθι μὲς τ' αὐγὸ μὲ τῆς ζωῆς τὴν ἄχνα,
ψωμίζει καὶ τὸν μύρμηγκα μέσα 'ς τῆς γῆς τὰ σπλάχνα.

Γειὰ 'δὲς τριγύρω τὰ πουλιὰ πῶς τἄχει πλουμισμένα,
καὶ τ' ἄνθη πῶς ἀλλοιώτικα στολίζει τὸ καθένα.
Φύλλο δὲν πέφτει πουθενὰ χωρὶς τὴν θέλησί της,
καὶ πέφτει μόνο 'ς τὸν καιρὸ ποῦ θὰ βλαστήσουν ἄλλα,
γιατ' ἡ ζωὴ 'ς τὴν ὥρα της ἀλλάζει τὴν μορφή της,
ἀλλὰ δὲν παύει μιὰ στιγμή. Δὲν χάνεται μιὰ στάλα
τῆς λίμνης ποῦ ξηρένεται συχνὰ 'ς τὴν ἀνομβρία·
ὅλ' ἀναζοῦνε 'ς τοῦ Παντὸς τὴν τάξι κι' ἁρμονία.

Ὅμως θερμὰ 'ς τὸν ἄνθρωπον ὅλ' ἡ στοργή της κλίνει,
γιατὶ μὲ νοῦ καὶ μ' αἴσθημα τὸν ἔπλασε· κι' ἄν δίνει
εἰς τοὺς ὀλίγους περισσὰ καὶ τοὺς πολλοὺς στερεύει,
ἐκείνη ξέρει μοναχὴ τὸν ἀγαθὸ σκοπό της,
καθὼς γι' ἀγάπη κι' ὁ γονεὶς τὰ τέκνα του παιδεύει.
'Αλλ' ἔχει μὲς τὰ πάθη της κ' ἡ φτώχια τὸ καλό της
ὅταν βαστιέτ' ἐνάρετη· καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ κόπου
εἶναι κι' αὐτὸ γλυκύτερο, εἶν' ἡ τιμὴ τ' ἀνθρώπου.

Κι' ἄν εἶναι 'ς ὅλους σπλαχνική, 'ς αὐτὸν ποῦ τὴν ζητήση
θὰ φθάση πλειὸ παρήγορη· κι' ἂν κἄποτες ἀργήση,
εἶναι γιατὶ 'ς τὴν δέησι παρακινεῖ, κι' ἀκόμη
ἂν ἐπιμένεις θαρρετὰ 'ς τὴν πίστι δοκιμάζει.
'Αλλ' ἄπειρ' εἶναι γύρω μας οἱ μυστικοὶ της δρόμοι·
κ' ἐνῷ προσμένεις ἀπ' ἐδῶ τὸ φῶς της νὰ χαράξη,
ξάφν' ἀπ' κεῖ μιὰ λάμψη της σοῦ στέλνει μὲς τὴν θλίψη,
τόσο γλυκειὰ καὶ πρόσχαρη, ποῦ θέλει σ' ἀνταμείψη.

Γ. Μαρτινελης

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· Ἴδε σελ. 82.]

Γ'.

Το ψευδοβασιλοπουλον

Ἀφ' οὗ ὁ Σελὴμ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ οἱ ἔμποροι τὸν συνεχάρησαν θερμῶς καὶ διὰ τὴν καλήν του ἰδέαν καὶ διὰ τὴν ὡραίαν του διήγησιν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἀνασηκόνων τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς, τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν. Ἀλλὰ νά, τὸ ἀεράκι τῆς νυκτὸς ἀρχίζει νὰ φυσᾷ, καὶ θὰ εἶνε καλόν, νομίζω, νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

«Το κερβανιον επανελαβε την πορειαν του»

Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἔμποροι συνεμερίζοντο τὴν γνώμην ταύτην, αἱ σκηναὶ ἐδιπλώθησαν ἀμέσως, καὶ τὸ κερβάνιον ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του μὲ οἵαν τάξιν εἴδομεν αὐτὸ νὰ πορεύεται διὰ μέσου τῆς ἐρήμου.

Ἐπροχώρησαν τοιουτρόπως ὅλην τὴν νύκτα καὶ μέρος τι τῆς πρωΐας, μέχρις ὅτου εὗρον μέρος τι κατάλληλον πρὸς κατασκήνωσιν. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ὑπηρέται ἐνησχολοῦντο νὰ στήσωσι τὰς σκηνάς, οἱ ἔμποροι ἐφρόντιζον πῶς νὰ περιποιηθῶσι τὸν ξένον καὶ ἡμιλλῶντο ποῖος νὰ φανῇ εὐγενέστερος πρὸς αὐτόν. Εἷς ἔφερε πρὸς αὐτὸν προσκεφάλαια, ἄλλος τάπητα, τρίτος ἔθετε τοὺς σκλάβους του εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἐν ἑνὶ λόγῳ τοιαῦται ἦσαν αἱ περιποιήσεις καὶ φιλοφρονήσεις ἐκεῖναι ὥστε ὁ Σελὴμ ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν μέσῳ παλαιῶν φίλων.

Ἡ μεγάλη θερμότης εἶχεν ἤδη παρέλθει ὅτε οἱ ταξειδιῶται μας ἀφυπνίσθησαν· ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον τὴν αὐγὴν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἔμελλον νὰ ἐκκινήσωσιν, εἶχον δὲ ἀκόμη ἀρκετὰς ὥρας ἀναπαύσεως, εἷς ἐκ τῶν ἐμπόρων ἀποταθεὶς εἰς τὸν γείτονά του, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν:

— Ὁ Σελὴμ Βαρούχ, ὁ νέος μας φίλος, μᾶς ἔκαμε κ' ἐπεράσαμεν ἐν ὡραῖον ἀπόγευμα· δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην νὰ μιμηθῇς τὸ παραδείγμά του, ἀγαπητέ μου Ἀλῆ; Εἶδες πολλά, ἐταξειδευσες πολύ, ἀνέγνωσες πολλά, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, χωρὶς καμμίαν δύσκολίαν θὰ εὕρῃς εἰς τὴν μνήμην σου κἄποιαν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἀλῆς· ἂν καί, νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι μήπως ἡ διήγησίς μου σᾶς φανῇ ψυχρὰ συγκρινομένη πρὸς τὰς φαντασιώδεις περιπετείας τοῦ πελαργοῦ Καλίφου καὶ τοῦ μεγάλου Βεζίρη του. Ἀλλ' ἀφ' οὗ μ' ἐπροσκαλέσατε νὰ διηγηθῶ κἄτι τι, θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀγαπητοί μου φίλοι. Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ ψευδοβασιλοπούλου.

Μίαν φορὰν ἦτο ἓν ραπτόπουλον, ὀνομαζόμενον Λαμπακάν, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει τὴν τέχνην του πλησίον ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων μαστόρων τῆς Ἀλεξανδρείας.

Κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Λαμπακὰν ἦτο ἀνεπιτήδειος, ἢ ὀκνηρός, ἦτο τοὐναντίον ἐπιδεξιώτατος ἐργάτης, ἱκανότατος εἰς πᾶν εἶδος ῥαψίματος, καὶ δὲν ἔφευγε ποτὲ ἀπὸ τὸ κατάστημα. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ ἀλλοπροσάλλου χαρακτῆρος τοῦ *κάλφα* ἐκείνου δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἔχῃ πεποίθησιν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐνίοτε ἔρραπτεν ὥρας ὁλοκλήρους μὲ τόσον ζῆλον ὥστε ἡ βελόνη ἐθερμαίνετο εἰς τοὺς δακτύλους του καὶ ἡ κλωστὴ ἐκάπνιζεν. Ἀλλ' ἐνίοτε — τοῦτο δὲ δυστυχῶς συνέβαινεν ἀρκετὰ συχνά — ἐδυθίζετο εἰς εἶδός τι ἐκστάσεως, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἔμενεν ἀκίνητος, ὀρθὴν ἔχων τὴν κεφαλήν, ἁπλανὲς τὸ βλέμμα· τότε δὲ εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει αὐτοῦ ὑπῆρχε παράδοξόν τι τὸ ὁποῖον ὁ κύριός του καὶ οἱ ἄλλοι ἐργάται δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσουν, καὶ ἔλεγον σηκόνοντες τοὺς ὤμους:

— Νὰ ὁ Λαμπακάν, σὰν βασιλόπουλο πάλιν κάμνει.

«Οσον περισσοτερον εκαμαρωνε το ψευτοβασιλοπουλον τοσον περισσοτερον ηπορουν οι διαβαται» (Σελ. 106)

Μίαν παρασκευήν, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι ἐργάται ἐπέστρεφον ἡσύχως εἰς τὸ κατάστημα διὰ νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν των, μετὰ τὴν προσευχήν των, ὁ Λαμπακὰν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ τζαμίον φορῶν πολυτελῆ ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσῃ διὰ μεγάλων δαπανῶν, καὶ ἐπεριπάτησεν ἀρκετὴν ὥραν μὲ σεβαρότητα καὶ ἀλαζονείαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως.

Ὅτε εἷς τῶν ἐργατῶν διερχόμενος πλησίον αὐτοῦ τῷ ἔλεγε: «Γειά, χαρά σου»! ἢ «πῶς εἶνε ὁ Λαμπακὰν εἰς τὴν ὑγείαν του!» τὸ ραπτόπουλόν μας ἀπήντα διὰ προστατευτικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ὁ κύριός του τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν χάριν ἀστεϊσμοῦ:

— Ὁμοιάζεις ὡσὰν ξεπεσμένον βασιλόπουλον, Λαμπακάν!

Τὸ ραπτόπουλον ἔγινε τρελλὸν ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ ἀπήντησε:

— Καὶ σεῖς τὸ ἐννοήσατε αὔ;

Καὶ μὲ χαμηλοτέραν φωνὴν προσέθηκεν:

— Ἐγὼ τὸ ἤξευρα πρὸ πολλοῦ!

Ἔκτοτε ἡ μανία τοῦ *κάλφα* ηὔξανεν ὁσημέραι, καὶ ἂν δὲν ἦτο κατὰ τὰ ἄλλα καλὸς νέος καὶ ἐπιδέξιος ἐργάτης ὁ κύριός του πρὸ πολλοῦ θὰ τὸν ἐπρόστασσε νὰ τῷ δείξῃ τὴν ῥάχιν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σελήμ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σουλτάνου, διερχόμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας ἔστειλεν εἰς τὸν ἀρχιρράπτην του τὴν ἐπίσημον στολήν του διὰ νὰ ἀλλάξῃ μερικὰ κεντήματα, οὗτος δὲ ἐνεπιστεύθη ταύτην εἰς τὸν Λαμπακάν, ὁ ὁποῖος συνήθως ἐξετέλει τὰς λεπτοτέρας ἐργασίας.

Τὴν ἑσπέραν ὅλοι οἱ ἐργάται ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ ξεκουρασθῶσιν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ μία δύναμις ἀκατανίκητος ἐκράτησε τὸν Λαμπακὰν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὅπου εὑρίσκετο κρεμασμένον τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως. Βυθισθεὶς εἰς ὀνειροπολήσεις παρετήρει τὸ ἔνδυμα τοῦτο μὲ ὀφθαλμοὺς μεθυσμένους, θαυμάζων ὅτε μὲν τὴν λάμψιν τῶν κεντημάτων, ὅτε δὲ τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ τὴν κυματοειδῆ ἀνταύγειαν τῆς μετάξης καὶ τοῦ βελούδου.

— Νὰ τὸ φορέσω, ἐσκέφθη, διὰ νὰ ἰδῶ πῶς μοῦ πηγαίνει ;

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· καὶ τὸ παράδοξον ἦτο ὅτι τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο τόσον καλὰ ἐφηρμόζετο εἰς τὸ σῶμά του ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦτο καμωμένον δι' αὐτόν.

Ὁ Λαμπακὰν ἐπεριπάτει ἐπάνω κάτω, χειρονομῶν, ὁμιλῶν δυνατά, προσπαθῶν νὰ λάβῃ ἐπίσημον ὕφος.

— Καὶ τί θὰ εἰπῇ βασιλόπουλο ; διενοεῖτο ἐν ᾧ παρετήρει ἐντὸς ἑνὸς κατόπρου· ἄνθρωπος ποῦ φορεῖ πλουσιώτερα ἐνδύματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἂν ὁ Σουλτάνος ἐφόρει τὴν στολὴν ἑνὸς φελλάχου· ἂν ὁ μουφτῆς, ἂν ὁ καδιλεσκιὲρ δὲν ἐφόρουν τὴν στολὴν τοῦ ἀξιώματός των, ποῖος θὰ ἔλεγε, ἂν τοὺς ἔβλεπε διερχομένους : Αὐτὸς εἶνε ὁ Σουλτάνος, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας καὶ ὁ ἄλλος εἶνε ὁ μέγας στρατιωτικὸς δικαστής ; Ἀπὸ τί ἀναγνωρίζουν τοὺς ἐμίρηδες ; ἀπὸ τὸ πράσινον σαρίκι των. Ναί, τὸ ἔνδυμα εἶνε τὸ πᾶν, καὶ ἂν ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἓν καφτάνιον ὡς αὐτό, κανεὶς, πλέον δὲν θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ βασιλικὸν γένος, καὶ ἴσως μάλιστα θὰ κατώρθωνα νὰ ἐπανεύρω τοὺς εὐγενεῖς γονεῖς μου! Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνουν αὐτὰ πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ βάναυσοι κάτοικοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μαντεύσουν ἀκόμη τὴν ἔνδοξον καταγωγήν μου !

Πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν θερμὴν κεφαλὴν τοῦ Λαμπακὰν διῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ σουβλίσῃ ὡσὰν ἀρνία δέκα δώδεκα συμπατριώτας του διὰ νὰ μάθῃ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ φέρωνται· ἀλλ' ἐνθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι, ὅσον βασιλόπουλον καὶ ἂν ἦτο — διότι δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος αὐθέντης του τὸ εἶχεν ἀναγνωρίσῃ — δὲν εἶχεν ἀκόμη λάβῃ νομίμως τὴν ἐξουσίαν ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν μικρὰν ταύτην ἐκδίκησιν, καὶ ἐπανῆλθεν ἁπλούστατα εἰς τὴν πρώτην ἰδέαν του, νὰ διατρέξῃ δηλαδὴ τὸν κόσμον ὅπως ἀναζητήσῃ τὸν *θρόνον τῶν πατέρων του*.

Ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ἔνδυμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σουλτάνου ἐστάλη εἰς αὐτὸν ἐπίτηδες ὑπὸ εὐεργετικῆς τινος θεᾶς, ἡ ὁποία τῷ ὑπεδείκνυε τοιουτοτρόπως τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, καὶ τῷ ὑπέσχετο συγχρόνως τὴν προστασίαν της διὰ τὸ μέλλον. Κατενθουσιασθεὶς ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην ἔλαβε τολμηρὰν ἀπόφασιν. Συναθροίσας τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκονομήσῃ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ραπτικὸν κατάστημα, καὶ ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς κατώρθωσε νὰ ψθάσῃ ἀπαρατήρητος ἔξω τῶν πυλῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τὸ νέον βασιλόπουλόν μας ἐν τούτοις ἐταράχθη τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα, τὰ ὁποῖα προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ. Ὅσον περισσότερον ἐκαμάρωνεν αὐτὸς καὶ ὕψωνεν ἀλαζονικῶς τὴν κεφαλήν του, τόσῳ περισσότερον ἠπόρουν οἱ διαβάται βλέποντες τόσον χρυσοφορεμένον ὑποκείμενον νὰ περιπατῇ πεζῶς ὡς ὁ κοινότερος τῶν ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ τὸν ἠρώτων, ὁ Λαμπακὰν ἀπεκρίνετο μὲ μυστηριῶδες ὕφος ὅτι εἶχεν ἰδιαιτέρους λόγους πρὸς τοῦτο· ἀλλὰ παρατηρήσας ὅτι τὴν δικαιολογίαν του ὑπεδέχοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ σκωπτικοὺς γέλωτας ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράσῃ ἕνα ἵππον.

Μὲ εὐτελὲς ποσὸν ἐπρομηθεύθη ἓν παλῃάλογον, τοῦ ὁποίου τὸ ἡσυχον βάδισμα δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πειράξῃ διόλου· διότι ὁ Λαμπακάν, ὅσον μεγάλας ἀξιώσεις καὶ ἂν εἶχε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε καλὸς ἱππεύς, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἕως τότε μόνον τὸ τεζιάχι του εἶχεν ἱππεύσῃ.

Ἡμέραν τινα ἐν ᾧ ἐπορεύετο βραδέως ἐπὶ τοῦ *Μούρβα* του (οὕτω εἶχεν ὀνομάσῃ τὸν ἵππον του) ἔφθασεν αὐτὸν ἱππεύς τις ὅστις ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ συνοδοιπορήσῃ μαζί του, διότι ἔλεγε μὲ τὴν συνομιλίαν ἔμελλον νὰ μὴ αἰσθανθοῦν τὸ μάκρος τοῦ δρόμου. Ὁ ἱππεὺς ἦτο νέος εὔχαρις, ὡραῖος, καλοκαμωμένος, τολμηρός, μαύρους καὶ ὑπερηφάνους ἔχων ὀφθαλμοὺς καὶ ὁ Λαμπακὰν προθύμως θὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς εἰς ὁμοιόν του ἂν ἐφόρει πλουσιώτερα ἐνδύματα.

Ἐν τούτοις ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν, καὶ πρὶν παρέλθῃ ἡ ἡμέρα, ὁ Ὀμάρ, οὕτω ὠνομάζετο ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Λαμπακάν, διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸν νέον του φίλον. Οὗτος ὅμως μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ διηγήθη τὴν ἰδικήν του, δὲν εἶπε δὲ λέξιν, ἐννοεῖται, περὶ κλωστῶν καὶ βελόνης καὶ ἔδωκε μόνον νὰ ἐννοήσῃ ὁ συνοδοιπόρος του ὅτι ἦτο ἀπὸ ἐπίσημον γένος καὶ περιηγεῖτο ἀποκλειστικῶς πρὸς τέρψιν του.

Ὁ Λαμπακὰν δὲν εἶχε καθόλου διάθεσιν νὰ εἴπῃ περισσοτέρας λεπτομερείας, μετὰ τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσῃ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήγετο ὅτι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐνδυμασία τῷ εἶχε φανῇ τόσον πρόστυχος ἦτο υἱὸς βασιλέως.

Ἰδοὺ πραγματικῶς τί τῷ εἶχεν εἴπῃ ὁ Ὀμάρ.

« Ἀπὸ μωρὸν παιδὶ ἀνετράφην καὶ ἐμεγάλωσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐλφῆ-μπέη, τοῦ πασᾶ τοῦ Καίρου. Τὸν ἐνόμιζα θεῖόν μου. Πρό τινος μ' ἐπροσκάλεσε, καὶ κλεισθεὶς μαζί μου εἰς ἓν δωμάτιον, μ' ἐφανέρωσεν ὅτι δὲν ἤμην ἀνεψιός του, ἀλλὰ υἱὸς ἑνὸς ἰσχυροῦ βασιλέως τῆς Ἀραβίας, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ μὲ στείλῃ μακρὰν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν μου διὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἓν φοβερὸν δυστύχημα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς προφητείας τῶν ἀστρολόγων, ἠπείλει τὴν ζωήν μου μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἡλικίας μου.

«Ὁ Ἐλφῆ-μπέης δέν μοι εἶπε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου, διότι ἦτο ἀπηγορευμένον· ἀλλ' ἰδοὺ αἱ ἐνδείξεις τὰς ὁποίας ἔλαβα παρ' αὐτοῦ καὶ μὲ τὰς ὁποίας μέλλω νὰ ἐπανεύρω τὸν πατέρα μου.

«Τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ῥαμαζάν, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μετ' ὀλίγον, θὰ τελειώσω τὰ εἴκοσι δύο ἔτη. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρέπει νὰ εὑρεθῶ πλησίον τῆς στήλης Ἐλ-Σερουγιά, καὶ ἥτις ἀπέχει τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς ἀνατολάς. Ἐκεῖ θὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποί τινες, εἰς αὐτοὺς θὰ παρουσιάσω τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο τὸ ὁποῖον μοι ἔδωκεν ὁ Ἐλφῆ-μπέη; καὶ θὰ τοῖς εἴπω συγχρόνως:

Εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε.

Ἂν ἀπαντήσουν :

Εὐλογημένος ὁ προφήτης, ὁ ὁποῖος σ' ἔσωσε!

ἔχω δικαιωμὸν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι θὰ μὲ ὁδηγήσουν εἰς τὸν πατέρα μου.»

Ὁ ῥάπτης εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διήγησιν ταύτην μὲ ἔκπληξιν ὁλονὲν αὐξανομένην. Εἰς τὰς ἡμέρας τῶν τρελλῶν ὀνειροπολήσεών του πολλάκις ἐφαντάσθη ἑαυτὸν ἥρωα ὁμοίων περιπετειῶν· ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης, πρὸ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα ἐγίνοντο πραγματικότης... ἀλλὰ πρὸς ὄφελος ἄλλου. Τοῦτο ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν μεγάλη ἀδικία ἐκ μέρους τῆς θείας Προνοίας, διότι πάντοτε ἡ αὐτὴ ἰδέα τὸν κατεῖχε : Τί τοῦ ἔλειπε διὰ νὰ εἶνε βασιλόπουλον, ἀληθὲς βασιλόπουλον ; Ἁπλῶς νὰ εἶνε υἱὸς ἑνὸς βασιλέως καὶ τιποτε ἄλλο. Καὶ δὲν ἦτο ἄξιος, ὅσον καὶ ὁ συνοδοιπόρος του, νὰ εἶνε υἱὸς βασιλέως ;

(Ἕπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν Χαουφ]

Αἰμιλιος Εἰμαρμενος

Η ΟΣΦΡΗΣΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος βλέπει μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀκούει μὲ τὰ ὦτα, ὀσφραίνεται μὲ τὴν ῥίνα, γεύεται μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ ἁπτεται μὲ τὰ δάκτυλα. Ἄλλος ἔχει καλλιτέρους ὀφθαλμούς, ἄλλος χειροτέρους. Αὐτὸς ἀκούει ἀπὸ μακράν, ἐκεῖνος εἶνε κωφός. Ἄλλος ἔχει ὀξεῖαν τὴν ὄσφρησιν καὶ ἄλλος δὲν ὀσφραίνεται τίποτε. Αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἕκαστον πρᾶγμα διὰ τῆς ἀφῆς, ἐκεῖνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τίποτε. Συνήθως μόνον μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων ἐννοοῦμεν ἂν ἓν πρᾶγμα εἶνε γλυκύ, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι καταπίνουν τροφὴν ἢ ποτὸν χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται ἂν τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο εἶνε γλυκὺ ἢ πικρόν.

Καὶ τὰ ζῷα ἔχουσιν ἄλλας αἰσθήσεις περισσότερον ἀνεπτυγμένας καὶ ἄλλας ὀλιγώτερον, ὅλα ὅμως ἀνεξαιρέτως ἔχουσι τὴν ὄσφρησιν ὀξυτέραν παρὰ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ βεβαιωθῇ καλῶς περὶ ἑνὸς πράγματος, τὸ παρατηρεῖ, ἀκούει τὸν ἦχον τὸν ὁποῖον προξενεῖ, ἐνίοτε τὸ ὀσφραίνεται καὶ τὸ γεύεται· ἀλλὰ πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἔχει νὰ τὸ ψηλαφήσῃ.

Τὰ ζῷα ἔχουν ὅλα σχεδὸν ἀνάγκην νὰ ὀσφραίνωνται. Ὁ ἵππος ὁ λύκος, ὁ κύων, ἡ ἀγελάς, ἡ ἄρκτος, μόνον ἀφ' οὗ ὀσφρανθοῦν κάτι δύνανται νὰ ἐννοήσουν τί εἶνε.

Ὅταν ὁ ἵππος φοβῆται ἀπὸ κάτι τι, ῥωθωνίζει ἠχηρῶς, ἀνοιγοκλείει τοὺς ῥώθωνας διὰ νὰ ὀσφρανθῇ καλλίτερα, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐννοήσῃ διὰ τῆς ὀσφρήσεως τί εἶνε, φοβεῖται.

Ὁ κύων πολλάκις παρακολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ κυρίου του, τὸν βλέπει δὲ καὶ τρομάζει, ἐφ' ὅσον δὲν τὸν ἀναγνωρίζει. Ὑλακτεῖ κατ'

αὐτοῦ ἐφ' ὅσον δὲν ὀσφρανθῇ καὶ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον τὸν ἐτρόμαξεν ἦτο ὁ κύριός του.

Οἱ βόες βλέπουσι φονευομένους τοὺς βόας, τοὺς ἀκούουν νὰ μυκῶνται εἰς τὸ σφαγεῖον· ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν τί συμβαίνει. Ἀλλὰ ἂν ἀγελὰς τις ἢ βοῦς συναντήσῃ κἄπου, ἐν ᾧ βαδίζει, αἷμα βοὸς καὶ τὸ ὀσφρανθῇ, τότε μόνον ἐννοεῖ, κτυπᾷ τοὺς πόδας μὲ μυκηθμοὺς ἀγρίους, καὶ δὲν θέλει νὰ προχωρήσῃ.

Ἡ σύζυγος γέροντος χωρικοῦ εἶχεν ἀσθενήσῃ ποτε, ὑπῆγε δὲ ὁ ἴδιος ν' ἀμέλξῃ τὴν ἀγελάδα. Ἡ ἀγελὰς ἐμυρίσθη, ἐπειδὴ δὲ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ κυρά της, δὲν ἀφῆκε νὰ τὴν ἀμέλξῃ ὁ γέρων.

Ἡ γραῖα τότε εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ φορέσῃ τὴν γοῦνάν της καὶ νὰ βάλῃ τὸ μαντήλιον της εἰς τὴν κεφαλήν του· καὶ τότε ἡ ἀγελὰς ἀφῆκε νὰ τὴν ἀμέλξῃ ὁ γέρων· ἀλλ' ὁ γέρων ἀπεμάκρυνε τὴν ποδιὰν τῆς γούνας, ἡ ἀγελὰς ὠσφράνθη καὶ δὲν ἐξέβαλε πλέον γάλα καὶ ὁ μαστός της ὡμοίαζε τότε πρὸς βρύσιν στειρεύσασαν.

Οἱ θηρευτικοὶ κύνες, ὅταν παρακολουθοῦσιν ἴχνη τινα, δὲν τρέχουσιν ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τούτων, ἀλλὰ εἴκοσι περίπου βήματα μακράν. Ἂν ὁ ἄπειρος κυνηγὸς φέρῃ τὸν κύνα ἐπὶ τῶν ἰχνῶν, ὥστε νὰ τὰ ἐγγίζῃ διὰ τῆς ῥινός του, ὁ κύων θὰ πεταχθῇ μακράν. Τόσον μεγάλην ὀσμὴν ἔχει ἡ ὁδὸς διὰ τὸν κύνα ὅταν ἔχει ἐπ' αὐτῆς τὸ ῥύγχνος του ὥστε δὲν διακρίνει τίποτε, καὶ δὲν ἠξεύρει ἂν τὸ πτηνὸν ἢ τὸ ἀγρίμιον ἐπῆγεν ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω.

Μόνον ἀφ' οὗ ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἐννοεῖ πόθεν ἔρχεται δυνατωτέρα ὀσμὴ καὶ ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ζῴου.

Καμνει ὅ,τι κάμνομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ὅταν μᾶς ὁμιλοῦν δυνατὰ εἰς τ' αὐτί· ἀπομακρινόμεθα ὀλίγον καὶ διακρίνομεν τότε τί μᾶς λέγουσι. Τὸ ἴδιον συμβαίνει προσέτι ὅταν τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἴδωμεν εὑρίσκεται πολὺ πλησίον μας, καὶ ὀπισθοδρομοῦμεν διὰ νὰ τὸ παρατηρήσωμεν καλλίτερον.

Οἱ κύνες διακρίνονται καὶ ἀναγνωρίζονται μεταξύ των διὰ τῆς ὀσμῆς.

Ὀξυτέρα εἶνε ἀκόμη ἡ ὀσφρησις τῶν ἐντόμων. Ἡ μέλισσα πετᾷ καθ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἄνθος τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνάγκην· ὁ σκώληξ ἕρπει πρὸς τὸ φύλλον του· ὁ κορέος, ὁ ψύλλος, ὁ κώνωψ ὀσφραίνονται τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πολὺ μακράν.

Ἂν τὰ μόρια τὰ ὁποῖα ἀποσπῶνται ἀπὸ οὐσίαν τινὰ καὶ εἰσδύουν εἰς τὴν ῥῖνα μας εἶνε μικρὰ πόσον μικρὰ πρέπει νὰ εἶνε ἄραγε τὰ μόρια τὰ ὁποῖα φθάνουσιν εἰς τὴν ὄσφρησιν τῶν ἐντόμων!

ΩΚΥΠΟΥΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 15ον διαγωνισμὸν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πρὸς σύνθεσιν παιδικοῦ πνεύματος καὶ εἰς τὸν 16ον πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

(Σύνθεσις διηγήματος.)

Διὰ τοῦ σήμερον προτεινομένου διαγωνισμοῦ δίδεται ἀφορμὴ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν τὴν εὐφυΐαν των καὶ τὴν φαντασίαν των, διὰ νὰ ἐπινοήσωσι καὶ γράψωσι πρωτότυπον διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κάτωθι εἰκόνος.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς προηγουμένους διαγωνισμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἐπροτείνοντο πολλαὶ εἰκόνες ὁρίζουσαι τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ μέλλοντος νὰ γραφῇ διηγήματος· ἡ σήμερον προτεινομένη εἰκὼν δὲν δεσμεύει τὴν φαντασίαν τοῦ θέλοντος νὰ διαγωνισθῇ ἀφίνει αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ἐπινοήσῃ μόνος του τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματός του. Οἱ ὅροι οὓς πρέπει νὰ τηρήσωσιν οἱ θέλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. Εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμὸν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος *πάντες ἀνεξαιρέτως* οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ οἱ ἄγοντες ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 16 ἐτῶν.

2. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις.

3. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ στείλωσι τὸ διήγημά των ἐγκαίρως ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰουνίου. Ὅσα διηγήματα ληφθῶσι βραδύτερον δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν διαγωνισμόν.

4. Ἄνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις: *Διαγωνισμὸς δέκατος ὄγδοος*, κάτωθεν δὲ αὐτῶν τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν τὸ ἀληθὲς ὄνομα των καὶ τὸ ψευδώνυμον των—οἱ ἔχοντες τοιοῦτον—καὶ τὴν ἡλικίαν των.

5. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῶσι βιβλία ἀξίας δέκα δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογήν του. *Προσέτι θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του ἐν τῇ* ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

6. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου· θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἑκάτερον τῶν γραψάντων αὐτὰ βιβλία ἀξίας πέντε δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογήν των.

7. Τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ ἀνωτέρω, θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἀνὰ ἓν βιβλίον.

8. Θὰ τύχωσιν ἐπαίνου τέσσαρες ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.

9. Εὐφήμου μνείας τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι θὰ κριθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων συνεισφορῶν κατὰ τὸ δελτίον τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 29 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. . . . . Δρ. 57,85
Ἐκ συνεισφορῶν προγενεστέρων μὴ διατεθεισῶν μέχρι τοῦδε, κατὰ τὸ δελτίον τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰουλίου 1886 Δρ. 17,60 Δρ. 75,45

Νέαι συνεισφοραί:

Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς,	Ἀθηνῶν	»	2 —
Ὁ Στρατηγὸς Αὐσσανδρος	»	»	2 —
Μαρία Θ. Φιλαδελφέως	»	»	5 —
	Εἰς μεταφορὰν	Δρ.	84,15

	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ	84,45
Νίκη	Σύρου	»	1 —
Σοφία Ν. Γκιτάκου	Μεθώνης	»	5 —
Ἐργατικὴ Μέλισσα,	Κων)πόλεως	»	1 —
Ἰουλία Κ. Γ. Σωτήρου	»	»	1,20
Ἀκτὶς Ἡλίου καὶ Ἄπρο Λαγουδάκι	Λιβερπούλης	»	16,10
Σοφὸς Πλάτων	Βάρνης	»	3,75
Ὡραία Γαλάτεια	Μεσολογγίου	»	3 —
Ἰουλία Καραθεοδωρῆ	Βρυξελλῶν	»	6,25
Γ. Ἰ. Δημάκος	Βλαχοκερασιᾶς	»	2 —
Κωνστ. Ἀλ. Σταυρίδης	Χανίων	»	1 —
Ἀθαν. Ζ. Μαυρογιάννης	Κερκύρας	»	2 —
Τηλέμαχος	Βουδαπέστης	»	4,50
Ἀγλαΐα Ε. Ζωγραφίδου	Ὀδησσοῦ	»	1,25
	Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου 1888	Δρ.	132,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά. Δὲν εἶνε ὥρα, Σπῦρό μου, νὰ κοιμηθῆς ἀκόμη, καὶ πρέπει νὰ μελετήσῃς ὀλίγην ὥραν.

Ὁ μπαμπᾶς. Πήγαινε, Σπῦρό μου, νὰ κοιμηθῆς, πήγαινε γρήγορα.

Ὁ Σπύρος κατακλίνεται μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κεκλεισμένον καὶ μὲ τὸν ἄλλον ἀνοικτόν.

— Διατί, Σπῦρο, ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή του, ἔχεις τὸ ἕνα μάτι κλεισμένον καὶ τὸ ἄλλο ἀνοικτόν;

— Μὲ τὸ ἕνα μάτι, ἀπαντᾷ ὁ Σπύρος κάμνω ὅ,τι μὲ διέταξεν ὁ μπαμπᾶς καὶ μὲ τὸ ἄλλο ὅ,τι μὲ διέταξεν ἡ μαμά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαυθούλας.

* * *

Ὁ Σωτήρης θέλων νὰ γελάσῃ ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν του ἀδελφὸν Γεώργιον:

— Γεωργάκη, ξεύρεις διατὶ ὁ Θεὸς ἔκομε τοὺς μαύρους; Καὶ ὁ Γεωργάκης μετὰ ἑτοιμότητος:

— Διὰ νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ τοὺς ἄσπρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κακιτάν-Κουκιᾶ.

* * *

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ὅτε πρό τινων ἡμερῶν ἦτο εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ ἴδῃ τὰς λεμβοδρομίας, λέγει εἰς τὴν μητέρα του:

—Μητέρα, κύταξε τί μεγάλον πλοῖον εἶνε ἡ «Ἀμφιτρίτη.»

— Ναί, παιδί μου, εἶνε ἡ θαλαμηγὸς τοῦ βασιλέως.

—Κύταξε δέ, μητέρα, ὅτι εἶνε καινούριον πλοῖον, φαίνεται ὡς νὰ εἶνε δύο ἐτῶν μόλις· φαντάσου ἅμα γίνῃ 40 ἢ 45 ἐτῶν, δὲν θὰ χωρῇ μέσα εἰς τὸν λιμένα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κάνι τῆς Γραβιᾶς.

Ὁ Κουφοκεφαλάκης περνῶν ἀπὸ παλαιὰν γέφυραν ἐκβάλλει τὸν σκοῦφόν του καὶ τὸν κρατεῖ ὑπὸ τὴν μασχάλην του.

— Γιατὶ ἔβγαλες τὸν σκοῦφόν σου; τὸν ἐρωτᾷ εἷς φίλος του.

—Διὰ νὰ μὴ βαρύνῃ τὸ γεφύρι καὶ πέσῃ, ἀπαντᾷ οὗτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μουσοστεφοῦς Κορίννης.

* * *

Εἰς τὸν μικρὸν Τοτὸν ἡ μήτηρ του ἠρνήθη νὰ τοῦ κάμῃ ναυτικὰ ἐνδύματα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐμεγάλωσε πλέον καὶ εἶνε ἐντροπὴ νὰ ἐνδύεται ὡς μικρὸς παιδάκι.

Προχθὲς ὁ Τοτὸς ἐνῷ ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον βλέπει καθ' ὁδὸν ναύτην τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ὡραῖον, εὔσωμον, μὲ λεπτὸν μύσταχα. Τὸν παρατηρεῖ μὲ ἔκπληξιν καὶ φωνάζει:

— Οὔ δὲν 'ντρέπεσαι! κοντζὰ ἄνθρωπος καὶ φορεῖς ναυτικά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως.

* * *

— Μαμά, λέγει ἡ μικρὰ Ἑλένη, δῶσέ μου σταφίδας, σὲ παρακαλῶ.

— Σήμερον ἦτο φρόνιμη, πάρε μιὰ φοῦχτα.

— Ὄχι, μαμά, δῶσέ μου σύ!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὦ *Μουσοστεφῆς Κόρινα*, πολὺς εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός σου καὶ πολλὴ ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου, ἀλλὰ δὲν θέλω χάριν μου νὰ κάμνῃς καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν, ὡς αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμες εἰς τὸ ἐκκλησιαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον εἶσαι ἐσωτερική. «Τὸ βρόδυ ὅλα τὰ φυλλάδιά σου τὰ ἐπῆρα εἰς τὸ κρεββάτι μου,...ἐπειδὴ εἶδα ὅτι ὅλαι ὅσαι ἦσαν εἰς τὸν ἴδιον κοιτῶνα μὲ ἐμὲ εἶχον διάθεσιν νὰ σὲ ἀκούσουν ἤρχισα νὰ ταῖς διαβάζω τὰ «Ὀμματογυάλια τῆς μάμμης». Τὸ φῶς τῶν κανδυλῶν ἦτο ἀμυδρὸν καὶ δὲν καλοέβλεπα, ἀλλ' ἀδιάφορον μοὶ ἦτο. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν μου ἦτο ἕνα εὐτυχῶς, εὐτυχῶς δὲ καὶ ἐγὼ ἤκουσα τὸ τρίξιμον τῆς θύρας καὶ εὐθὺς τὴν ἔκρυψα ὑποπτεύσασα ὅτι ἦτο κάποια διδασκάλισσα. Καὶ δὲν ἦσαν ἄδικοι αἱ ὑποψίαι μου, ἦλθεν ἡ ὑποδεικνυόντριά μας.» Ὦ, πολύ, πολὺ θέλω νὰ σ' ἐπιπλήξω, *Μουσοστεφῆς Κόρινα*.

Αἱ ἐπιστολαί σου μὲ εὐχαριστοῦσιν, *Ἐλεύθερε Σκοπευτά*, ἀλλὰ δὲν εἶχόν τι πρὸς τὸ ὁποῖον ν' ἀπαντήσω.

Λοιπὸν τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τακτικώτερα, *Διατὶ μ' ἐλησμόνησες*· ἡ καινούργια φορεσιὰ τοῦ ψευδωνύμου σου σοῦ πάγει ἀρκετὰ ὡραῖα.

Τὸ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ γράφῃ καλὰ—ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν γραμμάτων ἐννοῶ καὶ ὄχι τοῦ ὕφους—δὲν εἶνε καὶ τόσον δύσκολον ὅσον τὸ νομίζομεν, φίλη μου *Βασιλὶς τῶν Τίγρεων*· συνήθως λέγομεν «γράφω ἄσχημα· τί νὰ κάνω; δὲν εἶμαι καλλιγράφος» καὶ ὅμως πόσα εἶνε τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου; 24 μόνον, ἐξ αὐτῶν δὲ πολλὰ ὁμοιάζουσι· δώδεκα δεκαπέντε σχήματα λοιπὸν δὲν θὰ δυνηθῶμεν, ἂν θέλωμεν, νὰ κάμνωμεν κομψὰ καὶ εὔμορφα; Τὸ νὰ καλλιγραφῇ τις, ἂν ἔχῃ ἰσχυρὰν θέλησιν εἶνε ζήτημα ὀλίγου χρόνου.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων περὶ τῶν ὁποίων ζητεῖς τὴν γνώμην μου, *Λαβύρινθε*, τὸ μὲν *Ἴασων* εἶνε κατειλημμένον ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δύο προτιμῶ τὸ *Δροσερὰ Πηγή*.

Πολὺ μ' ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου, *Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ*, βεβαίως εὐτυχὴς εἶνε τὰ πτωχόπουλα ὅταν ἔχουν καλὰ παιδία νὰ φροντίζουν δι' αὐτά.

Ναί, *Καραϊσκάκη*, αἱ ἑορταὶ λαμβάνουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πανηγυρικώτεραν χαρακτῆρα· εἶνε χρέος μας νὰ ἑορτάζωμεν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέραν λαμπρότητα τὴν ἐθνικήν μας ἑορτήν.

Ἡ ἐπιστολή σου μυρίζει μπαροῦτι καὶ πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν, φίλε μου *Ἀτρόμητε Ἀχιλλεῦ*· ἀλλὰ κύτταξε ἡ τόσον θερμὴ φιλοπατρία σου νὰ μὴν ἐξατμίζεται εἰς λόγια.

Διατί, παιδί μου, ὠνομάσθης *Θολὸ Ποτάμι*; ἐγὼ ἤθελα νὰ ἦσαι διαυγές, μὲ νερὸν ὡσὰν κρύσταλλον, καθαρὸν ὡσὰν τὴν παιδικὴν καρδίαν σου· δὲν μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου.

Σὲ συγχαίρω, ἀγαπητέ μου *Πάτμιε*, διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὰ μαθήματα.

Πολὺ ἤθελαν νὰ μάθῃς ποία ἀνάγκη σὲ ἔκαμε, *Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Κρητῶν*, νὰ μοῦ γράψῃς εἰς τόσον μικρὸν κομμάτι, σχεδὸν ῥάκος χαρτίου.

Ὄχι, Κων. Ἀλ. Σταυρίδη, δὲν σὲ προσέβαλα, ἀλλὰ σὲ συνεβούλευσα· ὁ σκοπός μου εἶνε ὄχι νὰ ἐξευτελίζω τοὺς φίλους μου ἀλλὰ νὰ τοὺς κάμνω καλλιτέρους· σ' εὐχαριστῶ ἐκ προτέρων διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Φίλε *Ξενοφῶν Ἀθηναῖε*, προτιμῶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου· ὁ ὁμώνυμός σου δὲν ἦτο μόνον φιλόσοφος καὶ ἱστορικός, ἀλλὰ καὶ στρατηγικώτατος ἀνήρ, σώσας διὰ τῆς τόλμης του τοὺς περιδεεῖς συντρόφους του κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην περίστασιν ὅτε ἐφαίνοντο ἀπηλπισμένοι ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν.

Ὦ *Ποτηρὰ μάτια*, τφόντι πρὸ πολλοῦ δὲν μοὶ εἴχετε γράψῃ. Οἱ ἀσπασμοί τοὺς ὁποίους στέλλετε εἰς τοὺς *ὡραίους ὀφθαλμοὺς τῆς ὁδοῦ Κοραῆ* δὲν εἶνε φόβος νὰ παραπέσουν.

Λυποῦμαι ὅτι δὲν θὰ μοὶ γράψῃς τακτικά, *Ζῆνον Κιτιεῦ*, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔχεις πολλὰς μελέτας δὲν πειράζει.

Περαστικά, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*.

Ἴσως παρέπεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Βασιλεῦ τῆς Ἄμμου*· εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι μ' ἀρέσει νὰ ἀπαντῶ εἰς τοὺς φίλους μου.

Δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς τὸ ψευδώνυμον *Ἄρης*, φίλε μου Σ. Ζ., τὸ ἔχει ἄλλος φίλος μου, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐδημοσίευσα πέρυσι τὴν εἰκόνα διότι ἐβραβεύθη εἰς τὸν 12ον διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

Εἶσαι ἐλευθέρα, *Βοσπόρειος Ἀκτή*, νὰ στείλῃς καὶ 5 ἤρ. καὶ περισσότερα καὶ ὀλιγώτερα διὰ τὸ ταμεῖον τῶν ἀπόρων. Εὐχαριστῶ θερμῶς τὰς καλὰς κυρίας αἱ ὁποῖαι ἐξεφράσθησαν τόσον εὐνοϊκῶς περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν διηγηματογραφίαν, ἀγαπητέ μου *Τηλέμαχε*, καὶ διὰ τὴν πολυγλωσσίαν σου ἀφ' οὗ συνθέτεις εἰς ἑλληνικήν, γαλλικὴν καὶ οὐγκρικὴν γλῶσσαν. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου ὅταν ἴδῃς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, *Γέρον Ἀγωνιστά*.

Ὀσάκις δύνασαι νὰ μοὶ γράφῃς ἐκτενέστερον, γράφε μου περισσότερα, φίλη μου Ἰουλία Καραθεοδωρῆ, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι πάντοτε αἱ ἐπιστολαί σου θὰ μοὶ προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ναὶ σκληρὸς εἶνε ὁ ἀποχωρισμός, *Δία Τελαμώνιε*. περὶ τῆς ἐκδόσεως ἄλλου περιοδικοῦ διὰ τοὺς μεγάλους, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε ὡς εἰπεῖν συνέχεια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, πρὸ πολλοῦ ἔχω σκεφθῆ καὶ βεβαίως θὰ γίνῃ ἐπίσης ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μεγάλους ὅσον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὰ παιδία καὶ τοὺς ἐφήβους· ἂν αἱ οἰκογένειαι ὅλων τῶν συνδρομητῶν μου ἐδήλουν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην θὰ ἤρχιζε χωρὶς ἄλλο ἡ ἔκδοσίς του ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Ἰανουαρίου. Τί λέγετε λοιπόν, ὦ πολυάριθμοι οἰκογένειαι τῶν μικρῶν μου φίλων;

Μὰ ἔλα δὰ τέλος πάντων, *Πηνελόπη*, νὰ σὲ ἴδω λιγάκι. Φίλησέ μου τὸ *Παχουλὸ Παιδάκι*.

Ἐκεῖ τὰ χιόνια! *Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, τόσον καιρὸν λείπουν οἱ ἄνθρωποι καὶ γίνονται ἄφαντοι;

Καὶ τὸ νέον σου ψευδώνυμον δὲν μ' ἀρέσει, *Τουρκοφάγε Σαρακηνέ*, καὶ ἄλλαξέ το τὸ γρηγορώτερον.

Εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις, ὅταν ζωγράφος τις ἢ γλύπτης ἐπιτύχῃ κατὰ συνέχειαν πολλὰς φορὰς καὶ λάβῃ μετάλλια τιμητικά, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ (hors concours), καὶ δὲν δύναται νὰ διαγωνισθῇ πλέον· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ σέ, ἀπαράμιλλε καὶ ποιητικώτατε κύριε Γιαννοῦκε. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνω καθ' ἑκάστην ὅτι τὰ ποιήματά σου εἶνε ἀνάξια σεαυτοῦ καὶ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ποιητικῆς καὶ στιχουργιαῆς; Αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὸν *Μάρτην*, αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὸν *Ἀπρίλην*, αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ διὰ τὸν Μάην καὶ δι' ὅλους τοὺς μῆνας μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου.

Βεβαίως, *Τρίχρουν Ἴον*, οἱ καλοί μου φίλοι ὅπως εἶσαι σύ, μὲ συνιστοῦν καὶ εἰς ἄλλους· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· μία ἀρχαία παροιμία λέγει: Φίλοι φιλοῦσι καὶ ἃ τοῖς φίλοις φίλα· σύνθημά σας λοιπὸν ἔστω τοῦτο: *Ὅλοι οἱ φίλοι μας νὰ γίνουν φίλοι τῆς φίλης μας* ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Πολὺ προώδευσες, μικρά μου Ἐλισάβετ Ζαφειράτου καὶ σὲ συγχαίρω.

Νὰ εἶσαι γενναῖος, *Λεωνίδα Σπαρτιάτα*, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ λέγῃς· νὰ φυλάγῃς τὴν ἀνδρείαν κρυμμένην εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σου καὶ νὰ τὴν δεικνύῃς ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα. Οἱ Σπαρτιᾶται, ὅπως εἰξεύρεις, διεκρίνοιτο διὰ τὸν *λακωνισμόν* των· ἔλεγον ὀλίγα καὶ ἔκαμνον πολλά.

Τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἐν εἶδος προσωπίδος, Ἰωάννη Μαλαμᾶ Μαυραγάννη, τὸ ὁποῖον τὸ φορεῖ τις ἐν πλήρει ἀθωότητι· ἂν καὶ ἔχῃ μέσα του τὴν λέξιν ψεῦδος, οὔτε εἶνε ψεῦδος, οὔτε ἀναγκάζει εἰς ψεῦδος.

Πολὺ καλά, *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*.

Μετὰ χαρᾶς ἀνοίγω τὴν ἀγκάλην μου εἰς τὸν νέον μου φίλον μου Δημήτριον Ῥοῦσσον.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*.

Ὅσα ἀρέσουν εἰς σὲ ἀρέσουν καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, *Μυροβόλον Ἔαρ*.

Ὦ *Ὀρφεῦ*, λιγυρὰ ἐτόνισε τὴν λύραν σου ὑπὲρ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ· πῶς νὰ μὴ συγκινῇ τοὺς φίλους σου!

Ὦ, εἴμεθα φίλοι, *Ἀνθηρὲ Κῆπε*, καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σου ἂν ἐγκριθῶσι θὰ δημοσιευθῶσιν. Ἔσο βέβαιος.

Θὰ σοῦ στέλλω τὸ φύλλον, *Χρυσοκόμε Νάρκισσε*. πραγματικῶς τὰ φύλλα ἐκεῖνα ἦσαν ὡραιότατα.

Μάλιστα, *Φιλοκτῆτα*, δίκαια νὰ μοῦ γράφῃς, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς· ἔχεις ὅλα τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ ἄλλοι φίλοι μου.

Καλούτσικο εἶνε τὸ διηγηματάκι σου, *Μικρὰ Κόκκινη Ἀνεμώνη*. Γράψε καὶ ἄλλα, καὶ στεῖλε τα μου νὰ τὰ διαβάσω.

Εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι μ' ἐλησμόνησες, ἀγαπητή μου *Ἰουδεὶθ*; πῶς εἶνε δυνατόν;

Ἡ παρομοίωσις εἶνε πολὺ σωστή, *Φοῖβε Ἀπολλον*· ὡς πρὸς τὰς γαλλικὰς ἀσκήσεις, ὄχι.

Τί εἶν' αὐτὸ μὲ σὲ, *Κόκκινη Πεταλοῦδα*; τὴν ὥραν ποῦ ἔπισες νὰ μοῦ γράψῃς ἐνύσταξες κ' ἐπῆγες νὰ κοιμηθῇς; Ἄχ! *Κόκκινή μου Πεταλοῦδα*!..., ὕπνον ἐλαφρὸν λοιπόν!

Πόσον ὡραία ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, *Ἑσπερία Αὔρα*! αὐτὸ ἀποκαλεῖς πολυλογίαν; τὸ πολὺ δὲν κουράζει πάντοτε· τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τὸ ψιθύρισμα τῶν φυλλωμάτων, τὸ γλυκὺ μουρμουρητὸ τοῦ ρυακίου, εἰμποροῦν ἐνίοτε νὰ ἐξακολουθοῦν πολύ· ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; θέλομεν νὰ ἐξακολουθοῦν, θέλομεν νὰ μὴ παύσουν τὴν μελῳδίαν των· ὄχι, ὄχι, ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἦτο πολυλογία.

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, μοῦ ὑπεραρέσκει· Γράφε μου πολλά, πολλά. Τὴν ἀκροστιχίδα ἐπιτηδες τὴν ἐτροποποίησα διὰ νὰ τὰ χάσῃς ὀλίγον.

Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη τὴν 28 Μαρτίου, φιλτάτη Ξανθίππη Ζαρταλούδη.

Ὀρθῶς χαρακτηρίζεις τὸ βραβεῖον, φίλε μου *Ἰωνικὲ Ἀστήρ*: «Ἡ ὑλικὴ ἀξία ἑνὸς βραβείου εἶνε οὐδὲν ἔμπροσθεν τῆς ἠθικῆς ἀξίας αὐτοῦ.» Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἀγωνίζεται τις περὶ τιμῆς καὶ ὄχι περὶ κέρδους εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἑλληνική· οἱ πρόγονοί μας ἠγωνίζοντο διὰ στέφανον ἀγριελαίας ἢ σελίνου.

Ἰδοὺ ὅτι ἐκπληροῦται ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ ἡ ἐπιθυμία σου, *Ἐργατικὴ Μέλισσα*. Καὶ ἡ ἰδική σου, *Σοφὲ Πλάτων*.

Στεῖλε εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ λάβῃς ὅσα ζητεῖς, *Ἀθῶα Περιστερά*, ἀφ' οὗ παρέλειψες νὰ σημειώσῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου καὶ τὴν διεύθυνσίν σου.

Στέφανε τῆς Μυρσίνης, ἡ μόνη μου φροντὶς εἶνε νὰ τέρπω καὶ νὰ παιδαγωγῶ τοὺς παντοχοῦ φίλους μου· εὐχαριστῶ διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην τῶν γονέων σου.

Ὄχι, παιδί μου Δ. Βλαστάρη, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύσω τὰ γυμνάσματά σου ἐκ τῆς Γερμανικῆς· οἱ συντάκται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ γνωρίζουν ἀρκετὰς γλῶσσας διὰ νὰ μεταφράζουν· ἐπαινῶ τὸν ζῆλόν σου, ἀλλὰ θέλω νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃς πρὸς ἰδίαν σου ὠφέλειαν. Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ διὰ τὰς ἰδικάς σου ἐκ τῆς γαλλικῆς μεταφράσεις, Μαρία Ι. Δημητριάδου.

Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τὰς ληφθείσας μετὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

96. Συλλαβόγριφος.

Δύο γράμματα στὴ μέση ἔχουν σφαῖρα ποῦ γυρίζει,
Καὶ παράγουν τι ποῦ ὅλων τὴν ζωὴν ἐξασφαλίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐκῆς Πάγας.

97. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶν' ἐπίρρημα, τὸ δεύτερον δὲ ῥῆμα,
Τὸ σύνολον ἐρώτησον νὰ σου τὸ 'πῇ τὸ κῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

98. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ποταμὸς Εὐρώπης· πλὴν ἂν θέλῃς νὰ προσθέσῃς,
Κεφαλὰς δυὸ διαφόρους, ἐὰν μὲν τὴν πρώτην θέσῃς
Συμφορὰν δηλῶ μεγάλην· ἂν δὲ θέσῃς τὴν δευτέραν
Ἄνθος εἶμαι, μὲ θυμάζεις καθ' ἐαρινὴν ἡμέραν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροπιτάλου Ἄνθους.

99. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἔνδυμα ὡραῖον
Ἀλλά, φίλτατε, ἀρχαῖον.
Ἐὰν μείνω ἡ μισὴ
Ὁ καθένας μὲ μισεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Λιτοῦ.

100. Στοιχειόγριφος.

Νεκρὸς εἶμαι ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς μου κεφαλῆς·
Πλὴν ἂν ταύτης μ' ἀπαλλάξῃς παρευθὺς θὰ μὲ ἰδῇς
Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς νὰ τρέχω εἰς τὸν ἄλλον τῆς γῆς πόλον,
Ἀεικίνητος καὶ φέρων τὴν ζωὴν στὸν κόσμον ὅλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Αὔρας.

101. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον φρουρός.
Τὸ σύνολόν μου ἄρχων τις τοῖς πᾶσι σεβαστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω.

102. Κυβόλεξον.

1. Τῆς εὐθυμίας ἔκφρασις ἐγὼ πάντοτε εἶμαι.
2. Ἐστῶν προσευχῶν σας πάντοτε τὸ τέλος, φίλε, κεῖμαι.
3. Εἰς ὅλας τὰς γραμματικὰς θὰ μ' εὕρῃς, ἂν θελήσῃς.
4. Ἐπὶ τὰς πρωτευούσας τῶν κρατῶν ἐμένα θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑπταλόφου.

103. Τονόγριφος.

Εἶμαι ὄνομα, καὶ μ' ἔχουν καὶ πολλαὶ ποῦ μὲ διαβάζουν
Ἂν τὸν τόνον ἀναιβάσῃς εἰς τοὺς κήπους μᾶς συνάζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύκοδος Ἀχιλλέως.

104. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου εὑρισκόμην πρὸ αἰώνων,
Καὶ πολύτιμόν τι ἤμην τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.
Ἀλλ' ἐὰν δυὸ γράμματά μου ἀναγραμματίσῃς μόνον,
Ὡς ἀνταμοιβή σου μένω τόσων μόχθων καὶ ἀγώνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Μκουμπουλίνας.

105. Αἴνιγμα.

Ταξειδεύω καὶ τρέχω ἀπὸ πόλιν εἰς πόλι
Μὲ δρόμον μεγάλον μὲ δρόμον σὰν βόλι,
Χωρὶς νὰ με βλέπῃς διαβαίνω, πετῶ
Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ πάλιν γυρνῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κατίνας Ἠσαΐου.

106. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἰχθύος.

1. Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. 2. Κρήτος τῆς Εὐρώπης. 3. Ἄνθος. 4. Ζῷον τετράποδον. 5. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 6. Πόλις τῆς Κρήτης. 7. Στρατηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. 8. Πτηνόν. 9. Ἔρημος.

Ἐστάλη ὑπὸ Θ Θεοδοσιάδου.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 29ης Φεβρουαρίου «Πνευματικῶν ἀσκήσεων».

52. Μίδας (Μ, δάς).— **53.** Τριαντάφυλλον (30, φύλλον). —**54.** Χυμός, θύμος. — **55.** Ζαρκάδιον, Ἀρκάδιον.—**56.** Ἤπειρος, Πύρρος.— **57.** Υἱός, ἱός.—**58.** ΘΗΡΑ
59. Νόστος, στόνος.—**60.** Σαύρα, αὔρα.—**61.** Ὁ χρόνος.—**62.** Τὸ *Πηδάλιον*, (ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου).—**63.** ΑΙΑΣ
ΡΩΣΣΙΑ (1. Ῥίον. 2. Ὠροπός. 3. Σπάρτη. 4. Σπερχειός. 5. Ἴος. 6. Ἄργος).— **64.** ΓΕΩΡΓΙΟΣ (1. Γερμανία. 2. Ἑλένη. 3. Ὅμως. 4. Ρωσσία. 5. Γαλῆ. 6. Ἴκαρος 7. Ὄνος. 8. Σίδηρος). — **65.** ΒΑΑΛ, ΣΙΝΑ (1. ΒόσποροΣ. 2. ΑθῆναΙ. 3. ΑντίρριοΝ. 4. ΑάρισσαΑ). — **66.** Ἡ ἀντιλογία καὶ ἡ φλυαρία εἶνε δύο μέγιστα ἐλαττώματα.

« ΕΚΑΘΙΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΞΥΛΟΚΕΡΑΤΕΑΝ ΚΑΙ ΕΦΑΓΟΝ »

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 97]

Ἀφ' οὗ ἐβάδισαν ὥρας τινάς, ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται κόπωσιν, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ που πλησίον ἦτο μεγάλη ξυλοκερατέα, τῆς ὁποίας τὸ πυκνὸν φύλλωμα ἐσχημάτιζε σκιάδα κατὰ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἀπεφάσισαν νὰ καθίσουν ὀλίγον καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν, καὶ νὰ ἐπιθεωρήσουν ὀλίγον τὰς τροφάς των.

Ἐκάθισαν λοιπὸν ὑπὸ τὴν ξυλοκερατέαν καὶ ἔφαγον· καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἦτο καυστικὸς ἐβάρυναν οἱ ὀφθαλμοί των καὶ τοὺς ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Πόσην ὥραν ἐκοιμήθησαν;

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅτε ὁ Ἰωάννης ἤνοιξε τὰ βλέφαρά του, ὁ ἥλιος ἔκαιεν ὀλιγώτερον.

Ἀλλὰ μόλις ἀνεκάθισε τρίβων τοὺς νυσταλέους ὀφθαλμούς του, καὶ εἶδε λευκὸν βουρνούζιον φεῦγον δρομαίως καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ. Ἀνεκάλεσεν εὐθὺς τὸν πιστὸν φύλακα, καὶ παρατηρῶν πέριξ, εἶδε κατὰ γῆς τὴν σιτοδόχην του. Ἀνήσυχός την ἥρπασεν εὐθύς, ἀλλὰ ἦτο κενή· οὔτε τροφαί, οὔτε φιάλη ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. Τὸ δὲ ἔτι σπουδαιότερον, ἔλειπε καὶ τὸ μαντήλιον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἄκραν εἶχε δέσῃ κόμβον τὰ χρήματά του. Ὁ Ἄραψ λωποδύτης εἶχεν ἁρπάσῃ καὶ τὸ μαντήλιον καὶ τὰ χρήματα.

Μόνον τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Μιχαλάκη αἱ σιτοδόχαι ἦσαν ἄθικτοι· διότι ἀναμφιβόλως ὁ λωποδύτης, ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὸ ταμεῖον τῶν τριῶν μικρῶν ὁδοιπόρων οὐδὲ κατεδέχθη κἂν νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα ἐπὶ τῶν ζωοτροφιῶν, καὶ ἐσκέφθη μόνον πῶς νὰ φύγῃ ὅσον τάχιστα μήπως καὶ τὸν ἀνακαλύψουν. Ἴσως δὲ καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἀλῆς ἐφορμήσας ἐναντίον τοῦ λωποδύτου, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ μιαρόν του ἔργον.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέμεινεν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔκπληκτος ὑπὸ τῆς ἀπροόπτου ταύτης

συμφορᾶς. Τί νὰ κάμῃ τώρα ἄνευ χρημάτων καὶ ἄνευ ἀρκετῶν ζωοτροφιῶν; Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθουν εἰς Τλέμκεν καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένουν τὸν θεῖόν των. Καὶ βεβαίως τοῦτο ἦτο λογικώτατον. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον ἐπίμονον, καὶ ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἔκπληξις καὶ ἀθυμία του, ἐπανέλαβεν ὅλον τὸ θάρρος του καὶ τὴν δραστηριότητα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν, ἐλπίζων εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἓν μόνον πρᾶγμα εἶπε νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τον πάρῃ ὁ ὕπνος ἄλλοτε καθ' ὁδὸν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φοβίσῃ ἀδίκως τοὺς ἀδελφούς του, δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς τίποτε περὶ τοῦ βουργουζίου, παρὰ μόνον ὅτε τους ἐξύπνησεν εἶπεν ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των.

Καὶ εἶχε δίκαιον τὸ ἀξιόλογον παιδίον ἐλπίζον εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, διότι οὐδέποτε ὁ Ὕψιστος κωφεύει εἰς τὴν δέησιν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Καὶ πράγματι μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἀνάπαυσιν τῶν μικρῶν φίλων μας, ἤκουσαν αἴφνης ὄπισθεν αὐτῶν τὸν κρότον τῶν τροχῶν δίφρου ἐρχομένου δρομαίως ἐν μέσῳ συννέφων κονιορτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης φρονίμως ποιῶν παρέταξε τοὺς δύο ἀδελφούς του παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὸν παρερχόμενον ὁδοιπόρον. Οὗτος ἦτο νέος ἔτι, φορῶν πιλήκιον καὶ καταυχένιον, ἀντεχαιρέτισε τὸν Ἰωάννην καὶ ἀπέβλεψε μετ' ἀπορίας εἰς τὸ τριμελὲς ἐκεῖνο καραβάνιον, ὅπερ οὐδόλως ἤλπιζέ ποτε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Ἔσυρεν ἔπειτα τὰς ἡνίας καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον.

« Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ μὲ τὸν σκύλον σας, κλὰ παιδιά, καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Πηγαίνομεν εἰς τὸ Φραγκέτι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης μετὰ σεβασμοῦ.

— Πῶς, πῶς; εἰς τὸ Φραγκέτι; καὶ ἔτσι δὰ πεζοί;

—Αἴ, βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης μειδιῶν, βέβαια προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν εἴχαμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἁμαξάκι σας . . .

—Καὶ δὲν ἔρχεσθε λοιπὸν μαζί μου; εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, εἰς ὃν ἤρεσε πολὺ ὁ τρόπος τοῦ Ἰωάννου· καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ Σαϊδᾶ, ὁ δρόμος μας εἶνε ὁ αὐτός, ἐλᾶτε νὰ μου κάμετε συντροφιά. Ὁ δίφρος μου σᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς πέντε.

Ὁ τρόπος τοῦ ὁδοιπόρου ἦτο τόσον καλὸς καὶ τὸ πρόσωπόν του τόσον εἰλικρινὲς καὶ ἔντιμον, ὥστε ὁ Ἰωάννης μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὴν λίαν φιλόφρονα πρότασιν τοῦ εὐγενοῦς ἀγνώστου.

Ἀνέβησαν τὰ τρία παιδία μετὰ τῶν δύο ζώων, καὶ ὁ δίφρος ἐξεκίνησε.

Τότε ἐγνωρίσθησαν περισσότερον.

Ὁ κύριος Καλανδρὸς ἦτο μηχανικὸς καὶ εἶχε λάβῃ ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς Τλέμκεν, καὶ τώρα ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὁ Ἰωάννης διηγήθη καταλεπτῶς τὴν ἱστορίαν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιπορίας των. Συνεκινήθη πολὺ ὁ μηχανικὸς καὶ ἠσθάνθη συμπάθειαν πρὸς τὰ μικρὰ παιδία.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ πορεία ἐφάνη εἰς τὰ παιδία εὐάρεστος.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς τὴν Δάγιαν, μικρὸν στρατιωτικὸν σταθμόν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Τλέμκεν εἰς Σαϊδᾶ.

Ἔφαγον καὶ ἔπιον ἐν τῷ σταθμῷ καὶ ἐκοιμήθησαν. Τὸ πρωὶ ἐξεκίνησαν πάλιν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐστάθησαν εἰς μικρὸν χωρίον περιέχον περὶ τὰς δεκαπέντε καλύβας ἑτοιμορρόπους. Καὶ θὰ ἔμενον οἱ φίλοι μας νήστεις, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζεν ἐγκαίρως ὁ κύριος Καλανδρὸς νὰ προμηθευθῇ ἐκ τῆς Δάγιας ὀλίγα τρόφιμα· ἀφ' οὗ μάλιστα μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουν ὀλίγον ὕδωρ θολὸν καὶ κατακίτρινον καὶ το διεμοιράσθησαν ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ ἵππου.

Εὐτυχῶς ἐκεῖ πλησίον ἦσαν δένδρα πυκνά, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκάθισαν οἱ ὁδοιπόροι καὶ ἔφαγον καὶ ἔπειτα ἐπῆραν ὀλίγον ὕπνον, πρᾶγμα ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, εἰς τὸ καυστικὸν ἐκεῖνο κλίμα.

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκοιμήθησαν ὕπνον βαθύτατον· ὁ δὲ Ἰωάννης ἐλαγοκοιμᾶτο, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνετινάσσετο, διότι ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐρχόμενον τὸ λευκὸν βουργούζιον τοῦ λωποδύτου· ἀλλ' ὁ φόβος του ἦτο ἄτοπος, διότι δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ λωποδύτης, ἀφ' οὗ ἦτο μετὰ τῶν παιδίων ἀνὴρ ῥωμαλέος καὶ ζωηρός, ὁ κύριος Καλανδρός.

Καὶ πράγματι δὲν συνέβη τίποτε δυσάρεστον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεπαύθησαν ἄνθρωποι καὶ ζῷα, ὁ κύριος Καλανδρὸς εἶπεν ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των.

«Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Καλανδρὸς ἐμάστιζε τὸν ἵππον.

—Ὀνομάζεται Ἄϊν Σχαγαρά.

— Παράξενο ὄνομα, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης. Καὶ τί θὰ εἰπῇ Ἄϊν Σχαγαρά;

—Θὰ εἰπῇ ἡ βρύσις τοῦ Σχαγαρά. Τὸ Ἄϊν εἶνε λέξις Ἀραβικὴ καὶ σημαίνει βρύσιν. Τὸ νερὸν εἶνε τόσον σπάνιον ἐδῶ καὶ τόσον πολύτιμον, ὥστε παντοῦ ὅπου εὑρεθῇ ὀλίγον νερόν, εὐθὺς γίνεται καὶ μικρὸ χωριουδάκι· δι' αὐτὸ πολλὰ χωρία ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν λέξιν Ἄϊν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δρόμου διῆλθον λέγοντες διάφορα πράγματα, καὶ περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἐστάθησαν εἰς ἐγκάρσιόν τινα ὁδόν. Τότε δὲ ὁ κύριος Καλανδρὸς εἶπε πρὸς τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους του:

«Ἐδῶ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, μικροί μου φίλοι. Σᾶς μένει ἓν μόνον στάδιον διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ Φραγκέτι. Μετὰ χαρᾶς θά σας συνώδευα ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ ὁδὸς εἶνε πολὺ κακὴ καὶ φοβοῦμαι μήπως συντριβῇ ὁ δίφρος μου. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχετε ἀνάγκην ὁδηγοῦ· βαδίζετε κατ' εὐθεῖαν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ διακρίνετε τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου. Λοιπὸν καλὸν κατευόδιον, φίλοι μου, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν ἂν τυχὸν καὶ μείνετε πολὺ εἰς τὸν τόπον μας.»

Ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἀδελφοί του ηὐχαρίστησαν ἐγκαρδίως τὸν φιλόφρονα ξένον, ὅστις χάριν αὐτῶν εἶχε παρεκκλίνῃ τῆς ὁδοῦ του διὰ νὰ τους φέρῃ εἰς τὴν ἐγκαρσίαν ἐκείνην ὁδὸν ὅσον τὸ δυνατὸν πλησίον τοῦ χωρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ὁ ἥλιος ἔδυεν ὅτε οἱ τρεῖς μικροὶ ὁδοιπόροι εἰσήρχοντο εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου. Τὸ χωρίον τοῦτο δὲν ὡμοίαζε πρὸς τὰ ἄλλα χωρία, διότι ἀντὶ τῶν Ἀραβικῶν ἑτοιμορρόπων καλυβῶν, ὁποῖαι ἦσαν αἱ καλύβαι καὶ οἱ οἰκίσκοι τῆς Δάγιας καὶ τοῦ Ἄϊν Σχαγαρά, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἦσαν οἰκίαι κομψαὶ καὶ φιλόκαλοι. Ἑκάστη οἰκία εἶχε κηπάριον ὅπου ἔθαλλον ἐλαῖαι καὶ φοίνικες. Τόσον δὲ ἦτο ἥμερον, ὥστε ὁ Ἰωάννης χωρὶς κἂν νὰ διστάσῃ, θέλων νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ θείου του, ὤθησε τὴν θύραν τῆς πρώτης αὐλῆς ἥτις ἔτυχεν ἔμπροθέν του καὶ εἶπεν:

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ κατοικοῦν κακοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τόσον ὡραίας οἰκίας.»

Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ Ἰωάννης· διότι σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ συμφωνοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ πράγματά των· διότι ἐπὶ τέλους τὰ ἤθη καὶ αἱ ἕξεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ἐντυπώνονται εἰς τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζῶμεν καὶ κατοικοῦμεν.

Ἀφ' οὗ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ἐβάδισαν ὀλίγα βήματα καὶ εὑρέθηταν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἥτις ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνετο φῶς πολύ· ἐστάθησαν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ εἶδον μέγα δωμάτιον κατάφωτον, ὅπερ ἐφαίνετο καὶ ὡς ἑστιατόριον καὶ ὡς μαγειρεῖον.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ ὁλόκληρος οἰκογένεια ἐκάθητο πέριξ τραπέζης ἥτις εἶχεν ἄφθονα φαγητά. Ἐν τῷ μέσῳ ἐκάθητο γέρων ὑψηλός, ὁ οἰκοδεσπότης βεβαίως, ἐκράτει μέγα κοχλιάριον καὶ ἐκένωνε τὸ φαγητὸν εἰς τὰ πινάκια τῶν περικαθημένων. Ἀντικρύ του ἐκάθητο ἡ οἰκοδέσποινα, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἐκάθηντο οἱ υἱοί των καὶ αἱ θυγατέρες των καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων των, ὁλόκληρος φάλαγξ παιδίων πάσης ἡλικίας. Εἰς δὲ τὰ ἄκρα τῆς τραπέζης ἐκάθηντο οἱ ὑπηρέται καὶ αἱ ὑπηρέτριαι τῆς οἰκίας, οἱ ἐργάται τῶν κτημάτων του, οἱ ποιμένες καὶ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἡ ἀβραμιαία ὄψις τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης εἰκόνος ἐνεθάρρυνε τοὺς μικροὺς ὁδοιπόρους, τῶν ὁποίων τοὺς ῥώθωνας ἐγαργάλιζεν ἡ ὀρεκτικὴ εὐωδία τῶν φαγητῶν, καὶ ἐν ᾧ ἡτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθουν, ἐστράφη ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τους εἶδε πρῶτος.

«Τί παιδιὰ εἶν' αὐτά; ἠρώτησε.

Καὶ πάντες οἱ παρακαθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, καὶ οἱ μικροὶ φίλοι μας ἐδειλίασαν καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ προχωρήσουν.

«Κοπιάστε, παιδιά μου, καλῶς ὡρίσατε. Ἂν σας ἐμύρισαν τὰ φαγιά μας, ἐλᾶτε καθῆστε, ἔχει τόπον τὸ τραπέζι μας καὶ περισσεύει καὶ φαγητόν. Κοπιάστε».

Ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τοι ἦτο ὀλίγον τι βαρεῖα, εἶχεν ὅμως τόσην γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα, ὥστε πᾶς φόβος τῶν μικρῶν διεσκεδάσθη καὶ εἰσῆλθον.

«Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης πλησιάζων, δὲν ἤλθαμεν διὰ τὸ φαγητόν, ἀλλὰ διὰ νὰ σας ἐρωτήσωμεν νὰ μας εἰπῆτε ἂν εἰξεύρετε ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ εὕρωμεν τὸν κύριον Θωμᾶν Καστέραν.

— Δὲν μπορούσατε νὰ ἔρθετε καλλίτερα ἀπὸ δῶ· ἐδῶ κάθεται ὁ ἀνδρεῖος φίλος μου Καστέρας, ἀνεφώνησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ὀχτὼ μέρες σωστὲς εἶνε 'ς τὸ σπίτι μας ὁ Καστέρας, καὶ ἐπειδὴ ἐπῆγε σήμερα τὸ πρωὶ 'ς τὸ βουνό, δὲν τον βλέπετε ἀπόψε 'ς τὸ τραπέζι μαζί μας. Τώρα σὲ λιγάκι δὲν εἶνε παράξενο νὰ φανῇ, ἐκτὸς ἂν τὸ βρωμολεοντάρι δὲν τον κάνῃ νὰ το περιμένῃ ὅλη νύκτα κάνοντάς του καρτέρι. Ὠρκίσθηκε ὁ παλληκαρᾶς νὰ μας γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ θηρίο, πού μας ἔκανε τόσον καιρὸν ἄνω κάτω. Ἂν δὲν φανῇ ἀπόψε, τὸ πρωὶ ὅμως χωρὶς ἄλλο θὰ τον εὕρετε ἐδῶ. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ λέτε ὅτι τον γυρεύετε τὸν ἀνδρεῖον φίλον μου, καθῆστε νὰ φάμε, καὶ ἴσως ἔλθῃ ἀπόψε καὶ τον προφθάσετε.»

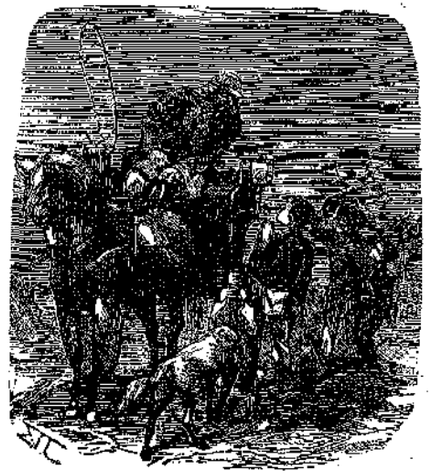

«Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ κλᾶ παιδιά;» (Σελ. 114)

Τὰ παιδιὰ χωρὶς νὰ περιμείνουν νὰ τα παρακαλέσουν περισσότερον, ἐδέχθησαν τὴν φιλόφρονα πρότασιν τοῦ φιλοξένου οἰκοδεσπότου, ὅστις εἶπε καὶ ἔφερον τρία πινάκια καὶ ἐκένωσε φαγητὸν ἀχνίζον. Ἦτο μία χαρὰ νὰ ἐβλέπετε τὰ τρία παιδιὰ μετὰ πόσης ὀρέξεως ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ φαγητοῦ, καὶ πόσον ταχέως ἐκαθάρισαν τὰ πινάκια.

Μετὰ τὸ φαγητὸν διηγήθησαν ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν των, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἦσαν ἀνεψιοὶ τοῦ Θωμᾶ Καστέρα. Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἡ οἰκοδέσποινα ὡδήγησε τοὺς μικροὺς ξένους της εἰς καλὸν δωμάτιον, παραπλεύρως τοῦ δωματίου ὅπου ἐκοιμᾶτο συνήθως ὁ θεῖός των.

«Ἔτσι δά· εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, ὅταν ἔλθῃ ὁ θεῖός σας θὰ μπορέσετε νὰ τρέξετε 'ς τὴ στιγμὴ νὰ του φιλήσετε τὸ χέρι.»

Καὶ ὁ μὲν Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγίσκος εὐθὺς ἀπεκοιμήθησαν, ὁ δὲ Ἰωάννης συλλογιζόμενος ὅτι ἴσως ἔλθῃ ὁ θεῖός του, ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἄϋπνος. Καὶ ὁσάκις ἤκουε θύραν τινὰ τῆς οἰκίας ἀνοιγομένην ἢ κλειομένην, ἢ σκύλον γαυγίζοντα, ἀνεκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης του, νομίζων ὅτι ἦλθεν ὁ θεῖός του. Μόλις δὲ μετὰ πολλῶν ὡρῶν ἀϋπνίαν ἀπέκαμε, τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν καὶ τὸν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του ἦτο ἡμέρα.

Τὸ ἀξιόλογον παιδίον ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτό:

«Ὁ θεῖος θὰ ἦλθε χωρὶς ἄλλο, καὶ δὲν θὰ ἠθέλησε νὰ μας ἐξυπνήσῃ, καὶ τώρα θὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Τί νὰ κάμω; νὰ τρέξω νὰ τον ἐξυπνήσω ἢ νὰ περιμένω νὰ σηκωθῇ μόνος του; Δὲν θὰ του κακοφανῇ βέβαια ἂν τον ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ περισσότερον, ἀφ' οὗ θὰ εἶνε κατάκοπος ἔπειτα ἀπὸ τόσους δρόμους 'ς τὰ βουνὰ διὰ τὸ λεοντάρι. Τί νὰ κάμω; Ἂν ὅμως εἶνε ἔξυπνος καὶ μας περιμένῃ νὰ 'πᾶμε νὰ του 'ποῦμε τὴν καλημέρα;»

Δὲν εὗρε τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰωάννης.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ θεῖός του. Ἐξέρχεται ἀθορύβως, καὶ σταθεὶς ἔξω τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἀκροᾶται μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ ἔπειτα κρούει ἐλαφρὰ τὴν θύραν λέγων: «Εἶσθε ἔξυπνος, θεῖέ μου; Εἶμαι ὁ Ἰωάννης ὁ ἀνεψιός σας...»

Ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις!

Ἐκρουσε δυνατώτερα. Οὐδεμία ἀπάντησις!

Ὁ Ἰωάννης κρούει καὶ ἐκ τρίτου· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλιν δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, περιέστρεψε τὸ κλειδίον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ψυχή! τὸ δωμάτιον ἦτο κενὸν καὶ ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη καὶ ἄθικτος.

(Ἕπεται συνέχεια). ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ἰ. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 104.]

Ἔκτοτε ὁ Λαμπακὰν παρετήρει τὸν βασιλόπαιδα Ὀμὰρ μὲ ζηλοτυπίαν. Τοῦτο δὲ ἠρέθιζε πρὸ πάντων τὴν χολήν του, ὅτι ὁ Ὀμὰρ ὁ θεωρούμενος ἤδη ὡς ἀνεψιὸς ἰσχυροῦ διοικητοῦ, ἦτο ἀκόμη καὶ υἱὸς βασιλέως, ἐν ᾧ αὐτός, ὁ Λαμπακάν, ἦτο ἀπὸ εὐτελὲς γένος καὶ καταδικασμένος εἰς ἄσημον βίον.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Λαμπακὰν αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ἰδέας ἐπανέστρεφεν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του. Τόσον δὲ κατεκυρίευσαν τὴν φαντασίαν του, ὥστε δὲν τὸν ἄφησαν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλ' ὅτε τὴν πρωΐαν τὰ βλέμματά του ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ Ὀμάρ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο ἡσύχως εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ὠνειρεύετο ἴσως τὴν προσεχῆ εὐτυχίαν του, ὁ Λαμπακὰν ἠσθάνθη μυσαρὰν ἰδέαν εἰσδύουσαν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς δηλητηριῶδες ἔντομον.

Ἂν ἐξ οἱαοδήποτε τύχης ἀπέθνησκεν ὁ Ὀμάρ, ποῖος θὰ ἐμπόδιζεν αὐτόν, τὸν Λαμπακάν, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὡς υἱὸς τοῦ βασιλέως;

Ὁ Ὀμὰρ ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται. Τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Ἐλφῆμπέης καὶ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πατρός του, ἦτο ἐν μέρει ἐντὸς τῆς ζώνης του. Ἦτο μεγαλοπρεπὲς ὅπλον· ἡ λαβή του κατεστολισμένη μὲ ῥουμπίνια καθίστα αὐτὸ ἀληθὲς πολύτιμον κόσμημα. Ὁ Λαμπακὰν ἐπλησίασε περισσότερον διὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ... ἤπλωσε τὴν χεῖρά του, τὸ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν θήκην, καὶ ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς λεπίδος τὰς λέξεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐφάνησαν ὡς εἶδος *μαντείας*:

Ἂν σα Ἀλλάχ!
Ἂν θέλῃ ὁ Θεός!

— Ναί, ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως παρατηρῶν μὲ ἀπλανὲς βλέμμα τὸ βασιλόπουλον, ναί, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, αὐτὸς δὲν θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ γίνω ὁ βασιλόπαις Ὀμάρ. Ἡ ἀγκυλωμένη χείρ του ἔσφιγκε σπασμωδικῶς τὴν λαβὴν τοῦ ὅπλου, ἔμελλε νὰ κτυπήσῃ, ὅτε ἔξαφνα συλλογισθεὶς ὅτι ἔμελλε νὰ τρέξῃ αἷμα, ὅτι τὸ θῦμά του ἔμελλε νὰ ἐκβάλῃ κραυγάς, ν' ἀντιπαλαίσῃ μ' αὐτὸν ἴσως, ἠσθάνθη ἐκλεῖπον τὸ θάρρος του.

Ἀλλ' ἂν ὁ φόνος ἐφόβιζε τὸν δειλὸν ῥάπτην, ἡ κλοπὴ ὅμως δὲν τῷ ἐνέπνεεν ἀποστροφήν· καὶ ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι ἔκαμε χάριν εἰς τὸν Ὀμὰρ ἀφ' οὗ ἄφινεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωήν του καὶ ἐλάμβανε μόνον τὸ ὄνομά του.

«Ἀλήθεια, εἶπε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πραγματοποιῶ ἐξαίρετα τὸν σκοπόν μου, καὶ ἂν αὐτὸς ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τοὺς βασιλεῖς γονεῖς του... θὰ ἔλθῃ πολὺ ἀργά, καὶ θὰ νομίσουν αὐτὸν ἀπατεῶνα, ὄχι ἐμέ.

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Λαμπακὰν ἔχωσε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν ζώνην του καὶ ἵππευσεν ὅτον καλλίτερον ἠδύνατο τὸν ταχὺν ἵππον τοῦ βασιλόπαιδος· ὅτε δὲ ὁ Ὀμὰρ ἐξύπνησεν ὁ ἄπιστος συνοδοιπόρος του ἦτο μακρὰν αὐτοῦ πολλὰ μίλλια.

Ταῦτα συνέβησαν τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Ῥαμαζὰν καὶ ἑπομένως ἔμενον ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι εἰς τὸν Λαμπακὰν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὁ δὲ καιρὸς οὗτος ἦτο ἀρκετὸς σχετικῶς πρὸς τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ διατρέξῃ· ἀλλὰ φοβούμενος μήπως προφθάσῃ αὐτὸν τὸ ἀληθὲς βασιλόπουλον ἔσπευδεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Περὶ τὴν ἑσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ Λαμπακὰν διέκρινεν εἰς τὸν ὁρίζοντα τὴν στήλην Ἐλ-Σερουγιά. Ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς μικροῦ λόφου, ἐν μέσῳ εὐρείας πεδιάδος, καὶ ἦτο ὁρατὴ ἐξ ἀποστάσεως δύο ἢ τριῶν ὡρῶν. Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἡ καρδία τοῦ Λαμπακὰν ἐκτύπησε δυνατά. Τῷ ἔμενον ἀκόμη δύο ἡμέραι ὅπως σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὅπως φανῇ ἀληθής· ἀλλ' ἡ συνείδησίς του τὸν ἐτάραττε καὶ ἔφερεν ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν τιμωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἐκτεθειμένος ἂν ἡ ἀπάτη του ἀνεκαλύπτετο· πραγματικῶς ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἐκινδύνευε νὰ τὸν σουβλίσουν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τοῦ κόψουν τὰ ὦτά του καὶ τὸν ξυλοκοπήσουν ὡς ἄθλιον κλέπτην.

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ Λαμπακὰν ἠσθάνετο ῥῖγος εἰς τὴν ῥάχιν του· ἀλλ' ὁ μέγας πόθος τὸν ὁποῖον εἶχεν ὅπως γίνῃ βασιλόπουλον ἐνίκησεν ἐπὶ τέλους τὸν φόβον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τέλους.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα ἐσκέπτετο, σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὸν ἵππον του εἰσῆλθε εἰς μικρὸν δάσος φοινίκων ὅπως περιμείνῃ ἐκεῖ τὴν ὡρισμένην ὑπὸ τῆς τύχης ὥραν.

Ἡ ὥρα αὕτη ἦλθε τέλος· καὶ ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Λαμπακὰν ἔστρεψε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν πεδιάδα, οἱ ὀφθαλμοί του διέκριναν μετ' ἀγαλλιάσεως μεγαλοπρεπεῖς σκηνὰς ἑστημένας παρὰ τὸν λόφον ἐφ' οὗ ὑψοῦτο ἡ στήλη.

Εὐθὺς ὁ Λαμπακὰν διώρθωσε τὴν ἀταξίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιφέρῃ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του τὸ ταξείδιον· μὲ ὅλους δὲ τοὺς ὑποκώφους ψιθυρισμοὺς τοὺς ὁποίους ἐξέβαλλεν ἀκόμη ἡ συνείδησίς του, ὥρμησεν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τοῦ ἵππου του, συνήθροισεν ὅλον τὸ θάρρος καὶ ὅλην τὴν ἱππευτικὴν τέχνην του ὅπως τρέξῃ μὲ κανονικὸν καλπασμὸν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λόφον.

Παρὰ τὴν στήλην ἐκάθητο εἷς γέρων. Σκλάβοι, φρουροί, ἀξιωματικοὶ πλουσίαν φοροῦντες στολὴν περιεκύκλουν αὐτὸν μὲ σεβασμὸν καὶ ἐφαίνοντο, ὅπως καὶ ὁ κύριός των, μὲ ἀγωνίαν περιμένοντες τὴν ἄφιξιν τινός.

Ὅλοι ἐσηκώθησαν καθὼς εἶδον τὸν Λαμπακάν. Οὗτος δὲ ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλισιν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του, ἐγονυπέτησεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, εἰς τὸν ὁποῖον παρουσίασε τὸ *χαντζὰρ* τοῦ Ἐλφῆ-μπεη, ψιθυρίζων μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως·

Εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε

—*Εὐλογημένος ὁ προφήτης ὅστις σ' ἔσωσε!* ἀπεκρίθη ὁ γέρων κλαίων ἐκ χαρᾶς· ἔλα εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ἔλα νὰ φιλήσω τὸ μέτωπόν σου καὶ νὰ σ' εὐλογήσω, προσφιλέστατε υἱέ μου Ὀμάρ.

Οἱ ἐπίσημοι οὗτοι λόγοι συνεκίνησαν ἀρκετὰ τὴν καρδίαν τοῦ ῥάπτου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὥρμησε λοιπὸν μὲ λυγμοὺς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ γέροντος ἡγεμόνος.

Ἀλλὰ δὲν ἀπήλαυσεν ἐπὶ πολὺ ἡσύχως τὴν εὐτυχίαν τῆς νέας καταστάσεώς του. Ἐν ᾧ ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ γέροντος, εἶδεν ἱππέα τινα τρέχοντα εἰς τὴν πεδιάδα καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸν λόφον μὲ ὅσην ταχύτητα τῷ ἐπέτρεπε τὸ κλονούμενον βάδισμα τοῦ ἵππου του. Ὁ Λαμπακὰν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἵππον του Μούρβαν καὶ τὸ ἀληθὲς βασιλόπουλον, ἀλλὰ τὸ βδελυρὸν πνεῦμα τοῦ ψεύδους εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρώρμησε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὸν δόλον του.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξε τὸ βασιλόπουλον, εὐθὺς ὡς ἔφθασεν ἐξηντλημένον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου· σταθῆτε καὶ μὴν ἀφήσετε ν' ἀπατηθῆτε ἀπὸ ἕνα βδελυρὸν ἀπατεῶνα. Ἐγώ, ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ Ὀμάρ.

Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο γεγονὸς κατέπληξε τὰ μέγιστα τοὺς παρευρισκομένους ἐκεῖ, ἐν ᾧ τὰ βλέμματα τοῦ γέροντος, μεταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον μετ' ἀγωνίας ὁλονὲν αὐξανούσης, ἐφαίνοντο ζητοῦντα ἐξήγησιν περὶ τῶν συμβαινόντων.

Ὁ Ὀμάρ, μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς πολλῆς συγκινήσεως νὰ ὁμιλήσῃ ἑστήριζε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας του προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της. Ὁ Λαμπακὰν ἐπωφελήθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ μετ' ἄκρας ἀναιδείας καὶ φωνῆς ὑποκριτικῶς ἡσύχου εἶπε:

— Μεγαλειότατε αὐθέντα καὶ πάτερ μου, πρόσεξε μὴν ἀπατηθῇς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· εἶνε, καθόσον γνωρίζω, πρόστυχον ῥαπτόπουλον, ἓν εἶδος τρελλοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μανίαν νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτόν του βασιλόπουλον· πρέπει ὄχι νὰ ὀργισθῶμεν ἐναντίον του, ἀλλὰ νὰ τὸν οἰκτείρωμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξηρέθισαν μέχρι μανίας τὴν ὀργὴν τοῦ Ὀμάρ. Ἀφρίζων ἐκ λύσσης, ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ ἐπὶ τοῦ Λαμπακάν· ἀλλ' οἱ φρουροὶ ὥρμησαν καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ γέροντος συνέλαβον καὶ ἐδέσμευσαν αὐτόν.

Πρὸς στιγμὴν τὸ δυστυχὲς βασιλόπουλον ἐνόμισεν ὅτι πραγματικῶς ἔμελλε νὰ παραφρονήσῃ. Οἱ αἱματωθέντες ὀφθαλμοί του ἔβλεπον διὰ μέσου ὑπερύθρου νέφους, τὰ ὦτά του ἐβόμβουν, οἱ κρόταφοί του ἐκτύπων· ἔμελλε νὰ ἐκπνεύσῃ ἂν δὲν τῷ ἤρχοντο ἄφθονα δάκρυα καὶ δὲν ἀνεκουφίζετο ἡ λύπη του.

Ὁ Ὀμὰρ ἔμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν βυθισμένος εἰς τὴν θλῖψίν του, ἀλλ' ὅτε διῆλθε πλησίον του ὁ γέρων ἡγεμὼν δὲν ἐκρατήθη ἀλλ' ἀνέκραξεν ὁλολύζων; Ναί, ναί, ἡ καρδία μου μοὶ λέγει ὅτι εἶσαι ὁ πατήρ μου! ὦ! σὲ ἐξορκίζω, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου, ἄκουσέ με.

— Ὁ Ἀλλὰχ νὰ τὸν ἐλεήσῃ! εἶπεν ὁ γέρων ἀπομακρυνόμενος, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς παραμιλεῖ πάλιν. Πῶς εἶνε δυνατὸν τόσον τρελλαὶ ἰδέαι νὰ ἐμβαίνουν μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου;

Καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Λαμπακὰν κατέβη τὸν λόφον στηριζόμενος ἐπ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν υἱόν του. Ἀμφότεροι ἀνέβησαν βραδύτερον ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν ἵππων ἐχόντων πολυτελεῖς χαλινοὺς καὶ φάλαρα, ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς Ὀμὰρ ἦτο δεσμευμένος ἐπὶ καμήλου μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ὁ γέρων, τὸν ὁποῖον ὁ Λαμπακὰν ἐξηπάτησεν, ἦτο ὁ Σαούδ, σουλτάνος τῶν Μεχαβιτῶν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινεν ἄτεκνος, ἐπὶ τέλους αἱ φλογεραί του προσευχαὶ εἰσηκούσθησαν· ἀπέκτησεν υἱόν· ἀλλ' οἱ ἀστρολόγοι, τῶν ὁποίων ἐζητήθη ἡ γνώμη περὶ τῆς τύχης τοῦ βασιλόπαιδος, ἔδωκαν τὴν ἑξῆς πρόρρησιν· «Μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους ὁ Ὀμὰρ θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ ὑποσκελισθῇ ἀπὸ ἀντίζηλον». Τότε ὁ γέρων Σαοὺδ ἐλπίζων νὰ παρεμποδίσῃ τοιουτοτρόπως τὰς ὀλεθρίας συνεπείας τῆς προρρήσεως ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν υἱόν του εἰς τὸν πιστόν του φίλον Ἐλφῆ-μπεη ὅπως τὸν φυλάττῃ πλησίον του καὶ τὸν ἀναθρέψῃ χωρὶς νὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ἀληθὲς γένος του, μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους του. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης, τὰ ἄστρα ἐφανέρωνον ὅτι ἀπεμακρύνετο πᾶς κίνδυνος καὶ ὑπέσχοντο εἰς αὐτὸν μακρὸν καὶ εὐτυχὲς βασίλειον.

Ἐν ᾧ ὁ Σουλτάνος διηγεῖτο ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν δῆθεν υἱόν του ἱππεύων παρὰ τὸ πλευρόν του, ὁ Λαμπακὰν συνήθιζεν ὁλονὲν περισσότερον νὰ ὑποκρίνεται τὸ βασιλόπουλον, τόσην δὲ ἐπιτηδειότητα ἔδειξεν εἰσελθὼν εἰς τὸ *Κράτος* του ὥστε κανεὶς τῶν ὑπηκόων του δὲν ὑπώπτευσεν ὅτι ἦτο ψευδοβασιλόπουλον.

Πανταχοῦ, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ὅθεν διήρχοντο, τοὺς ὑπεδέχοντο μὲ θριαμβευτικὰς ἀψίδας, μὲ φωταψίας, μὲ ἑορτάς· τὸ ἔδαφος ἐστρώνετο μὲ ἄνθη καὶ πρασίνους κλάδους· μεγαλοπρεπέστατα ὑφάσματα ἐστόλιζον τὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν, καὶ ὁλόκληρος λαὸς ἐν παραφορᾷ ηὐχαρίστει ὑψηλοφώνως τὸν Ἀλλὰχ καὶ τὸν προφήτην αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀγαπητοῦ βασιλόπαιδος.

Ἡ ἐνθουσιώδης ἐκείνη χαρὰ κατεμάγευε τὸν ματαιόδοξον ῥάπτην, ἐν ᾧ αἱμάτωνε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Ὀμάρ, ὅστις ἦτο ἠναγκασμένος νὰ βλέπῃ φρουρούμενος καὶ δέσμιος τὸν θρίαμβον τοῦ ἀπατεῶνος. Κανεὶς δὲν ἀνησύχει περὶ τοῦ δυστυχοῦς βασιλόπαιδος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐν ᾧ κατ' οὐσίαν δι' αὐτὸν ἐγίνετο ἡ χαρὰ ἐκείνη. Τὸ ὄνομα τοῦ Ὀμὰρ ἦτο εἰς πάντων τὰ στόματα, ὁ δὲ φέρων νομίμως τὸ ὄνομα τοῦτο ἔμενε περιφρονημένος καὶ οὐδεὶς ἔστρεφε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ! . . . Τὸ πολὺ πολύ, ἐνίοτε, ἀγαθή τις ψυχή, ἢ μᾶλλον περίεργός τις ἠρώτα ποῖον ὡδήγουν τοιουτοτρόπως δέσμιον· ἡ δὲ διδομένη ἀπάντησις ἐπροξένει περισσότερον πόνον εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλόπαιδος παρὰ ἂν ἦτο ἀναλελυμένος μόλυβδος.

— Εἶνε ἕνα ῥαφτόπουλον τρελλόν.

Μετὰ πορείαν ὀκτὼ ἡμερῶν ἡ συνοδεία ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Σουλτάνου, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν βασιλόπαιδα μὲ μεγαλειτέραν ἀκόμη πομπὴν καὶ λαμπρότητα παρὰ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις.

Ἡ Σουλτάνα Βαλιδὲ, σεβασμία γυνή, περιέμενε τὸν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν της ἐν μέσῳ τῶν αὐλικῶν εἰς τὴν ὡραιοτέραν αἴθουσαν τῶν ἀνακτόρων. Ἦτο ἑσπέρα καὶ χιλιάδες λύχνων, κεκλεισμένων εἰς κρυσταλλίνους σφαίρας καὶ κρεμαμένων εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰς κλίμακας, εἰς τὰς στοὰς καθίστων ἡμέραν τὴν νύκτα καὶ διὰ τῆς πολυχρώμου λάμψεώς των ἔδιδον εἰς ὅλα τὰ ἀνάκτορα μαγικὴν ὄψιν.

Καὶ ἡ Σουλτάνα, ὅπως ὁ σύζυγός της δὲν εἶχεν ἐπανίδῃ τὸν υἱόν της ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του· ἀλλὰ τοσάκις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ὄνειρόν της ἡ εἰκών του καὶ τὰ αὐτὰ πάντοτε χαρακτηριστικὰ μὲ τὰ ὁποῖα παρουσιάζετο εἰς αὐτὴν τόσον βαθέως εἶχον ἐντυπωθῇ εἰς τὸ πνεῦμά της, ὥστε θὰ ἠδύνατο καὶ μεταξὺ χιλίων ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τέκνον τῶν σπλάγχνων της.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Σαοὺδ, κρατῶν τὸν Λαμπακὰν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σουλτάνας καὶ τῇ εἶπε:

— Ἰδού σοῦ φέρω τὸν υἱόν μας τὸν ὁποῖον ἐπερίμενες μὲ τόσους στεναγμούς!

Ἡ Σουλτάνα διακόψασα αἴφνης αὐτὸν μὲ νεῦμα ἰσχυρᾶς ἀντιπαθείας.

— Αὐτὸς υἱός μου; ἀνέκραξε· ὄχι! ὄχι! δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα μοὶ ἀπεκάλυψεν ὁ προφήτης.

Ὁ Σαοὺδ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν Σουλτάναν διὰ τὴν ἀνότητον προκατάληψίν της, ὅτε αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἤνοιξαν μὲ πάταγον καὶ εἰσώρμησεν ὁ Ὀμάρ, μεθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῶν φρουρῶν, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν κρατήσωσιν. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς πάλης κατέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. «Ἐδῶ ἂς ἀποθάνω! εἶπεν ἀναστενάζων μὲ ἡμίσβεστον φωνήν· πρόσταξε νὰ μὲ βασανίσουν, σκληρὲ πάτερ· δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω περισσότερον αὐτὴν τὴν καταισχύνην.»

Μεγάλη ταραχὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην σκηνήν. Πολλοὶ ἐφώρμησαν ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς βασιλόπαιδος· ἤδη οἱ φρουροὶ συνέλαβον αὐτὸν καὶ ἤθελον νὰ δεσμεύσωσιν αὐτὸν ἐκ νέου, ὅτε ἡ Σουλτάνα, ὑπ' ἄκρας συγκινήσεως κατεχομένη, ὥρμησεν ἐκ τοῦ θρόνου της προστάξασα τοὺς φρουροὺς ν' ἀπομακρυνθῶσι. Οὗτοι ὑπήκουσαν· ἀλλ' ὁ Σουλτάνος ἔξω φρενῶν ἐξ ὀργῆς, ἀνέκραξε μὲ ἐπιτακτικὴν φωνήν.

— Συλλάβετε καὶ σύρετε ἔξω τὸν μανιακὸν αὐτόν. Ἐγὼ μόνος, ἂς τὸ ἀκούσουν ὅλοι, ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω προσταγὰς ἐδῶ!

Στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς *σείκ* καὶ τοὺς μπέηδες, οἵτινες περιεκύκλουν τὸν θρόνον, εἶπε θέτων τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λαμπακάν:

— Τὰ ὄνειρα μιᾶς γυναικὸς ποίαν σημασίαν δύνανται νὰ ἔχωσι κατὰ μαρτυριῶν ἀσφαλῶν καὶ βεβαίων; Οὗτος, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὗτος εἶνε ὁ υἱός μου, διότι μοὶ ἔφερε, ὅπως ἦτο συμφωνημένον, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐλφῆ-μπέη.

— Μοῦ τὸ ἔκλεψε! ἀνέκραξε μὲ βρυχηθμὸν τὸ βασιλόπουλον. Συνήντησα καθ' ὁδὸν αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα· ἔκαμα τὴν μωρίαν νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλην τὴν ἱστορίαν μου, καὶ ὁ προδότης ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ ὄνειρά μου. Ἄχ! ἡ πολλὴ ἁπλότης μου εἶνε αἰτία τῆς καταστροφῆς μου!

Αἱ ἀπελπιστικαὶ ἐκεῖναι κραυγαὶ δὲν μετέβαλον διόλου τὴν γνώμην τοῦ Σουλτάνου. Αἱ ἰδέαι εἰσήρχοντο δυσκόλως εἰς τὴν κεφαλήν του, ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰσήρχοντο μίαν φορὰν ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὰς ἐκβάλῃ κανείς. Προσέταξε λοιπὸν τοὺς φρουροὺς ν' ἀπαγάγωσι διὰ τῆς βίας τὸν δυστυχῆ Ὀμὰρ ἐν ᾧ οὗτος εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Λαμπακὰν εἰς τὴν βασιλικήν του κατοικίαν.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συνεκίνησε βαθύτατα τὴν Σουλτάναν. Μολονότι δὲν εἶχε βεβαίας ἀποδείξεις, μυστικόν τι προαίσθημα τῇ ἔλεγεν ὅτι ἀπατεών τις ἐξηπάτα τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δόλον; Πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν; Πῶς νὰ ἐξαγάγῃ πρὸ πάντων τὸν Σουλτάνον ἀπὸ τὴν τὴν ἀπάτην του;

Ἡ Σουλτάνα προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς συνοδεύσαντας τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν στήλην Ἐλ-Σερουγιὰ ὅπως τῇ διηγηθῶσιν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς συναντήσεως, καὶ ἔπειτα συνεσκέφθη μὲ τὰς πιστοτέρας σκλάβας της. Πολλὰ μέσα ἐπροτάθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν, τέλος γηραιά τις καὶ φρόνιμος Κιρκασία, ὀνομαζομένη Μελεχσαλάχ, ἔλαβε τὸν λόγον.

«Ἂν ἤκουσα καλῶς, Μεγαλειοτάτη, αὐτὸς ὅστις ἔφερε τὸ ἐγχειρίδιον διϊσχυρίζεται ὅτι ὁ νέος τὸν ὁποῖον νομίζεις υἱόν σου εἶνε παράφρων ῥάπτης, ὀνομαζόμενος Λαμπακάν.

— Ναί, πραγματικῶς αὐτὸ λέγει, ἀπεκρίθη ἡ Σουλτάνα, ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Ἰδοὺ τί σκέπτομαι, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ Μελεχσαλάχ, μήπως ἄρά γε ὁ ἀπατεὼν οὗτος ἐν ᾧ κλέπτει τὸ ὄνομα τοῦ Ὀμὰρ δίδει εἰς τὸν υἱόν σας τὸ ἰδικόν του ὄνομα; Δὲν εἰξεύρω τί νὰ ὑποθέσω· ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ὑπάρχει ἐν μέσον ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ν' ἀναγκάσωμεν τὸν ἀπατεῶνα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του.

Ἡ Μελεχσαλὰχ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας αὕτη ἐπεδοκίμασε, διότι ἠγέρθη ἀμέσως ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τον Γερμανὸν Χλοῦφ]

Αιμιλιος Ειμαρμενος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἀκούσατε, καλά μου παιδία, κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ· εἶνε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸ εὐμορφώτερον παραμύθι, διότι ἔγινε, καὶ εἶνε ἀλήθεια.

Τρία μικρὰ παιδία ἔπαιζον εἰς τὸν κῆπόν των, εἰς τὴν ἐξοχήν· εἰς τὸν κῆπον ἦτο μία δεξαμενὴ γεμάτη νερόν. Ὁ Στέφανος, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς ἦτο ἓξ ἐτῶν· ὁ Πέτρος, ὁ δεύτερος ἀδελφός, ἦτο τεσσάρων ἐτῶν, ὁ Γιαννάκης, ὁ μικρότερος, ἦτο δύο ἐτῶν.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἀκόμη καλὰ καλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, βλέπει εἰς τὴν δεξαμενὴν ψαράκια νὰ κολυμβοῦν καὶ νὰ παίζουν. Πλησιάζει διὰ νὰ τὰ ἰδῇ καλλίτερα· σηκόνει τὸ ἕνα του γόνατον καὶ τὸ ἀκουμβᾷ εἰς τὸν γῦρον τῆς δεξαμενῆς, ἔπειτα σηκόνει καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἀναβαίνει.

Ἔπειτα διὰ νὰ ἰδῇ τὰ ψάρια καλλίτερα ἀκουμβᾷ τὰ δύο χεράκια του εἰς τὸν γῦρον καὶ σκύπτει ἐμπρός... ἀλλὰ τότε πούφ!... τὸ παιδίον πίπτει εἰς τὸ νερόν.

Ὁ Στέφανος καὶ ὁ Πέτρος καθὼς ἤκουσαν τὸν κρότον, στρέφουν. Ὤφρίκη!

Ὁ Στέφανος βάζει τὲς φωνές, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν, κτυπᾷ τὴν θύραν μὲ λακτίσματα, μὲ γρονθιὲς, φωνάζει τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τοὺς ὑπηρέτας: «Ἐλᾶτε, γλυτώσετε τὸν Γιαννάκη! Ὁ Γιαννάκης ἔπεσε 'ς τὴ χαβοῦζα! Ὁ Γιαννάκης πνίγεται!»

Ἐνῷ ὁ δυστυχὴς Στέφανος ἐφώναζε καὶ ἦτο κατακίτρινος ἀπὸ τὸν φόβον του τί ἔκαμνεν ὁ Πέτρος;

Μὲ τόλμην μεγάλην ἔτρεξεν εἰς τὴν δεξαμενήν, ἐξηπλώθη μὲ προσοχὴν εἰς τὸν γῦρον διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ ὁ ἴδιος, ἔπειτα βυθίσας τὴν μίαν χεῖρά του εἰς τὸ νερὸν ἥρπασε τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ σύρῃ ὅλως διόλου ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν τὸν μικρόν του ἀδελφόν· τότε ἐσήκωσε μόνον τὴν κεφαλήν του καὶ τεντώσας τὴν χεῖρά του ἐκράτησεν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν τὴν μικρὰν κεφαλὴν τοῦ Γιαννάκη ἕως ὅτου εἰς ὑπηρέτης ἔτρεξε καὶ τὸν ἐβοήθησε.

Τὸ παιδίον ἐσώθη· ἀλλὰ τί θὰ ἐγίνετο ἂν δὲν ἐδείκνυε τόσην ἀταραξίαν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τετραετὴς σωτήρ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν αὐτὸ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσην καρδίαν, λάβῃ καλὴν ἀνατροφήν, θὰ γίνῃ ὠφέλιμος ἄνθρωπος· καὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ τόσην μικρὰν ἡλικίαν ἔδειξε τόσην γενναιότητα, ὅταν μεγαλώσῃ θὰ γίνῃ ἀληθὴς ἥρως.

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Εἰς τὴν οἰκίαν μας εἴχομεν ἕνα γέροντα ὀνομαζόμενον Τιμόθεον. Ἦτο ὀγδοήκοντα χρόνων. Κατῴκει μετὰ τοῦ ἐγγόνου του ὅστις ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας. Ἡ ῥάχις του εἶχε κυρτωθῇ, ἐστηρίζετο εἰς ῥάβδον διὰ νὰ βαδίσῃ, καὶ ἔσυρε μὲ κόπον τοὺς πόδας του.

Δὲν εἶχεν οὔτε ἕνα ὀδόντα, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, τὸ κάτω χεῖλός του ἐκρέματο· ὅταν ἐβάδιζεν, ὅταν ὡμίλει, τὰ χείλη του ἔτρεμον, καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγεν.

Ἤμεθα τέσσαρες ἀδελφοί, καὶ οἱ τέσσαρες ἠγαπῶμεν πολὺ τὴν ἱππασίαν. Ἀλλὰ δὲν εἴχομεν κανένα ἥμερον ἵππον εἰς τοὺς σταύλους μας· μᾶς ἔδιδον λοιπὸν ἕνα γέροντα ἵππον, ὀνομαζόμενον Βορονόκ.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ καλή μας μήτηρ μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς περίπατον ἐτρέξαμεν εἰς τὸν σταῦλον μὲ τὸν παιδαγωγόν μας· ὁ ἡνίοχος ἐσέλλωσε τὸν Βορονόκ, καὶ ὁ μεγαλείτερός μας ἀδελφὸς ἵππευσε πρῶτος. Ἐπεριπάτησεν ἀρκετὴν ὥραν· ἐπῆγε μέχρι τοῦ ἀλωνίου, ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κήπου· ὅταν ἐπλησίασεν ἐφωνάξαμεν ὅλοι :

—Γκαλόπ τώρα!

Ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν ἵππον μὲ τοὺς πόδας καὶ τὴν μάστιγά του καὶ ὁ Βορονόκ διῆλθε καλπάζων ἔμπροσθέν μας.

Μετὰ τὸν μεγαλείτερον ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου. Καὶ αὐτὸς ἵππευσεν ἀρκετὴν ὥραν· καὶ αὐτὸς ἐπίσης κτυπῶν τὸν Βορονὸκ μὲ τὴν μάστιγα τὸν ἔκαμε νὰ καλπάζῃ. Ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἀλλ' ὁ τρίτος ἀδελφὸς τὸν παρεκάλεσε νὰ καταβῇ.

Ὁ τρίτος ἀδελφὸς ὅπως οἱ ἄλλοι δύο ἐπῆγε μέχρι τοῦ ἀλωνίου, ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κήπου, ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ λόφου καὶ ἐκεῖθεν ἔφθασε καλπάζων μέχρι τοῦ σταύλου.

Ὅτε ἔφθασε πλησίον μας ὁ Βορονὸκ ἤσθμαινε θορυβωδῶς· ὁ λαιμὸς καὶ οἱ ὦμοί του ἦσαν μαῦροι ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά μου ἠθέλησα νὰ ἐκπλήξω τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ νὰ τοῖς δείξω πόσον καλὸς ἱππεύς ἤμην. Ἤθελα νὰ καλπάσῃ ὁ Βορονόκ, ἀλλ' ὁ Βορονὸκ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν σταῦλον. Ὅσον δὲ καὶ ἂν τὸν ἐκτύπων δὲν ἀπεφάσισε νὰ τρέξῃ· ἐφοβεῖτο καὶ ἐστρέφετο ὀπίσω ἑκάστην στιγμήν.

Ἐθύμωσα ἐναντίον του καὶ τὸν ἐκτύπησα δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα καὶ τοὺς πόδας μου. Προσεπάθουν νὰ τὸν κτυπήσω εἰς τὸ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἐπόνει περισσότερον, ἔσπασα τὴν μάστιγα, μὲ τὴν θραυσθεῖσαν δὲ λαβὴν ἤρχισα νὰ κτυπῶ καὶ νὰ σουβλίζω τὴν κεφαλήν του.

Ἀλλ' ὁ Βορονὸκ δὲν ἤθελε νὰ καλπάσῃ.

Τότε ἐστράφην πρὸς τὸν παιδαγωγόν μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ μίαν μάστιγα δυνατωτέραν. Ἀλλ' αὐτὸς μοὶ ἀπήντησε:

— Φθάνει ὅσον ἱππεύσατε, κύριε, καταβῆτε. Διατί βασανίζετε τὸν δυστυχῆ ἵππον;

Ἐγὼ δυσηρεστήθην περισσότερον.

—Πῶς; ἀπήντησα, νὰ μὴν ἱππεύσω διόλου! Θὰ ἰδῆτε πόσον καλὰ εἰξεύρω καὶ ἱππεύω. Δότε μου, παρακαλῶ, μάστιγα πλέον δυνατήν. Θὰ τὸν κάμω τὸν Βορονὸκ νὰ βγάλουν φωτιὰ τὰ πέταλά του.

Τότε ὁ παιδαγωγός μου σείων τὴν κεφαλήν του εἶπε :

— Ἀ! κύριε, δὲν ἔχετε καθόλου καρδιά· διατὶ τὸν βασανίζετε; Εἶνε εἴκοσι χρόνων. Ὁ ἵππος αὐτὸς εἶνε κατακουρασμένος, μόλις ἀναπνέει, εἶνε γέρων, τόσον πολὺ γέρων... Εἶνε ὡσὰν τὸν Τιμόθεον. Ἠθέλατε νὰ ἀναβῆτε ἐπάνω εἰς τὸν Τιμόθεον καὶ νὰ τὸν κτυπᾶτε μὲ τὴν μάστιγα διὰ νὰ τρέξῃ; Δὲν θὰ τὸν ἐλυπεῖσθε;

Ἐνθυμήθην τὸν Τιμόθεον καὶ ὑπήκουσα εἰς τὸν παιδαγωγόν μου. Κατέβην ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ ὅτε τὸν εἶδον καταιδρωμένον, μόλις ἀναπνέοντα, κινοῦντα τὴν μικρὰν μαδημένην οὐράν του, ἐνόησα πόσον εἶχεν ὑποφέρῃ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο φαιδρὸς ὅσον ἐγώ. Τόσον τὸν ἐλυπήθην τὸν Βορονὸκ ὥστε ἐφίλησα τὸν μουσχευμένον ἀπὸ ἱδρῶτα λαιμόν του, ζητῶν συγγνώμην διότι τὸν ἐκτύπησα.

Ἔκτοτε ἐμεγάλωσα πολύ, ἀλλὰ πάντοτε λυποῦμαι τοὺς ἵππους καὶ ὅταν βλέπω νὰ τοὺς βασανίζουν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὸν Βορονὸκ καὶ τὸν Τιμόθεον.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἐξόχου Ρώσσου συγγραφέως Κόμητος ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ)

ΤΟ ΔΑΓΚΑΜΑ ΤΟΥ ΛΥΣΑΣΣΜΕΝΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Κάποιος κτυπᾷ βιαστικὰ τὴν θύραν τοῦ ἰατροῦ. Ποῖος εἶνε; Ὁ μικρὸς Φίλιππος κάτωχρος καὶ τρέμων.

— Γρήγορα, γρήγορα, ἰατρέ, τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ἀνδρέα τὸν ἐδάγκασε ἕνα λυσσάρικο σκυλί.

Ὁ ἰατρὸς κ. Ἀνδρόνικος λαμβάνει μικρὸν φιαλίδιον καὶ ἀναχωρεῖ ἀμέσως.

Καθ' ὁδὸν ἐρωτᾷ τὸν Φίλιππον.

—Πῶς τὸν ἐδάγκασε τὸ σκυλὶ τὸν ἀδελφόν σου;

— Τὸν ξεύρεις τὸν Μουσταφᾶ, τὸν σκύλο τῆς κυρᾶ Στάθαινας; εἶνε ἕνα ἥμερο σκυλί· μᾶς ἀρέσει νὰ τὸν πειράζωμεν· κι' αὐτὸς 'χύθηκε 'πάνω 'ς τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν ἐδάγκασε 'ς τὸ πόδι.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι τὸ σκυλὶ ἦτο λυσσασμένον;

— Ὁ Στάθης ἔτρεξε 'ς τὸ σπίτι μας καὶ εἶπε πῶς πρέπει νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας· γιατὶ ὁ Μουσταφᾶς ἦτο δύο μέρες τώρα συλλογισμένος καὶ ἀνήσυχος· δὲν ἤθελε μήτε νὰ πιῇ μήτε νὰ φάγῃ· ἔσκυβε τὸ κεφάλι του, ἐκρατοῦσε τὴν οὐρά του μέσα 'ς τὰ πόδια του κ' ἐκρύπτετο σὰν νὰ τὸν ἐπείραζε τὸ φῶς. Ἔλεγαν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὸν ἐπρόσεχαν.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἔγινε σκυθρωπὸς διότι ὅλα αὐτὰ εἶνε συμπτώματα λύσσης.

Ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἰατρὸς ἐμβῆκε μὲ γελαστόν πρόσωπον, ὅπως συνηθίζει πάντοτε· μόνον ποῦ τὸν βλέπει ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει θάρρος.

—Νὰ ἰδοῦμεν! λέγει, καὶ ἐξετάζει τὸν πόδα τοῦ παιδίου εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ὀδόντες τοῦ Μουσταφᾶ ἐπροξένησαν πληγὴν στάζουσαν αἷμα.

Ἔδεσε σφικτὰ μὲ ἕν μαντήλιον τὴν κνήμην ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγήν· ἔπειτα ἐξέβαλεν ἀπὸ αὐτὴν ὅσον περισσότερον αἷμα ἠδυνήθη καὶ τὴν ἔπλυνε πολὺ μὲ δροσερὸν νερόν.

Τότε ἐκβαλὼν τὸ φιαλίδιον ἔβαλε μέσα εἰς ἑκάστην μικρὰν πληγὴν τὴν ὁποίαν εἶχον προξενήσῃ οἱ ὀδόντες τοῦ σκύλου, μὲ ἕν τεμάχιον ξύλου μυτερὸν ἐμπρός, μερικὰς σταγόνας συμπεπυκνωμένης διαλύσεως φανικοῦ ὀξέως.

— Ἐτελείωσε, εἶπεν ὁ ἰατρὸς εὐχαριστημένος· ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται τίποτε.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου συνώδευσαν τὸν ἰατρὸν μέχρι τῆς θύρας· ἔξω ἦσαν ἄνθρωποι περίτρομοι ἐρχόμενοι νὰ λάβωσι πληροφορίας.

—Τί κάμνετε ἔτσι; εἶπεν ὁ ἰατρὸς κ. Ἀνδρόνικος· διατὶ τρομάζετε τόσον; πρὸ πάντων κυττάξατε νὰ μὴ ἐμπνεύσετε φόβον εἰς τὸ παιδίον. Συχνὰ συμβαίνει λυσσασμένος σκύλος νὰ δαγκάσῃ ἄνθρωπον χωρὶς νὰ τῷ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειάν του· καὶ ἠξεύρετε τί συμβαίνει ἀκόμη συχνότερον; Ὁ δαγκωθεὶς θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀπηλπισμένον· ἡ φαντασία του τῷ παριστάνει τὰς φοβερὰς βασάνους τῆς λύσσης, καὶ ἀσθενεῖ ὄχι ἀπὸ τὸ δάγκαμα ἀλλὰ ἀπὸ φόβον. Δὲν εἴμεθα ἀκόμη βέβαιοι ὅτι ὁ σκύλος τοῦ Στάθη εἶνε λυσσασμένος· ἀλλ' ἂν εἶνε πραγματικῶς, ἐκάναμεν ὅ,τι πρέπει διὰ νὰ σταματήσωμεν τὴν λύσσαν· πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐκάμαμεν γρήγορα· *εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ ταχύτης εἶνε τὸ πᾶν*. Εἴδατε τί ἔκαμα· τὸ ἰατρικὸν εἶνε ἁπλούστατον. Ἂν συμβῇ ὅμοιον δυστύχημα καὶ δὲν εἶμαι ἐδῶ μὴ μὲ περιμένετε· κάμετε, εἰς τὴν στιγμὴν ὅ,τι εἴδατε νὰ κάμω ἐγώ.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΧΕΛΙΔΩΝ

Ἡμέραν τινα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1883, νεᾶνίς τις ἀνοίξασα τὴν αὐγὴν τὸ παράθυρόν της εὗρεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου της μίαν χελιδόνα, ἥτις εἶχε τεθραυσμένην τὴν μίαν πτέρυγά της.

Τὸ δυστυχὲς πτηνὸν μὴ δυνάμενον νὰ κινηθῇ, ἀφῆκε νὰ τὸ συλλάβῃ ἡ κόρη· αὕτη δὲ συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς χελιδόνος τὴν ἐπεριποιήθη μετ' ἀγάπης· τὴν ἔθρεψε μὲ μυίας, ἡ δὲ εὐγνώμων χελιδὼν ἐφέρετο μὲ πολλὴν οἰκειότητα πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεᾶνις ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἔχουσα τοιαύτην χαριτωμένην σύντροφον, καὶ ἔζη ἀρκετοὺς μῆνας μετ' αὐτῆς, ὅτε ἡμέραν τινά, σηκωθεῖσα ἐνωρὶς ὅπως ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν της, εὗρε τὴν αἰχμάλωτον πλησίον τοῦ παραθύρου παρατηροῦσαν τὸν οὐρανὸν μὲ θλιβερὸν βλέμμα.

Εἰς μάτην ἡ νεᾶνις τὴν ἐθώπευσεν ὡς συνήθως, εἰς μάτην τῇ ἔδωκε νὰ φάγῃ· τὸ αἰχμάλωτον πτηνὸν ἔστρεψε πρὸς τὴν κυρίαν του μελαγχολικὸν βλέμμα, ἔπειτα δὲ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὸν οὐρανόν.

Ἡ χελιδὼν ἔμεινε τοιουτοτρόπως ἀρκετὰς ὥρας θωπευομένη μὲν ἀπὸ τὴν κυρίαν της, ἀλλὰ φαινομένη ἀδιάφορος εἰς τὰς θωπείας ἐκείνας καὶ μὴ θέλουσα νὰ δεχθῇ τροφήν. Ἔπειτα δὲ ἀπέθανε.

Ἡ νεᾶνις ἐλυπήθη κατάκαρδα ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ποία ἦτο ἡ αἰτία τοῦ δυστυχήματος ἐκείνου· εἰς καθηγητὴς τῇ ἐξήγησε τὴν αἰτίαν.

— Αἱ χελιδόνες, τῇ εἶπε, εἶνε διαβατικὰ πτηνά, δηλαδὴ μένουν παρ' ἡμῖν μόνον τὸ καλοκαῖρι. Εὐθὺς ἅμα ἔλθῃ τὸ φθινόπωρον ἐπιστρέφουν εἰς τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦλθον. Πόθεν ἔρχονται τὰ θελκτικὰ ταῦτα πτηνὰ ὅταν τὰ βλέπομεν τὴν ἄνοιξιν; Καὶ ποῦ πηγαίνουν ὅταν μᾶς ἀφίνουν μετά τινας μῆνας; Ποία εἶνε ἡ δευτέρα πατρίς των; Εἶνε μακρὰν πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, εἰς κλίμα θερμότερον τοῦ ἰδικοῦ μας.

Αἱ χελιδόνες εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ἐξηκολούθησεν ὁ καθηγητής, ὅταν ἡ χελιδὼν κατελήφθη ἀπὸ τὴν θανάσιμον ἐκείνην μελαγχολίαν, καὶ ἡ νοσταλγία, ὁ πόνος διὰ τὴν ἀπομεμακρυσμένην πατρίδα, τὴν ἐφόνευσε.

Μὴ προσπαθῆτε λοιπὸν ποτὲ νὰ κρατήσετε χελιδόνα τινὰ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεταναστεύσεως· εἶνε τόσον σκληρὸν ὅσον νὰ τὴν ἐπνίγετε μὲ τὰς δύο χεῖράς σας.

ΤΙ ΕΙΝΕ;

—Τί εἶνε τἄστρα ποὺ τὸ βράδυ
Φεγγοβολοῦνε 'ς τὰ οὐράνια
Κι' ἀστράφτουν ὅλα 'ς τὸ σκοτάδι
Καὶ τρέμουνε μὲ περιφάνεια;

—Εἶνε ματάκια π' ἀγναντεύουν
Ἀπ' τὸν μεγάλο οὐρανὸ
Καὶ μὲ ἀγάπη προστατεύουν
Κάθε παιδάκι ὀρφανό.

—Τ' εἶν' ἡ δροσούλα ὅπου στάζει
Κάθε πρωὶ σὰν διαμαντάκι
Κι' ὅλα τὰ λούλουδα σκεπάζει
Καὶ τοῦ ἀγροῦ τὸ χορταράκι;

—Εἶνε τὰ δάκρυα ποὺ στάζουν
Αὐτὰ τὰ μάτια τ' οὐρανοῦ
Ὅταν ἐδῶ 'ς τὴν γῆ κυττάζουν
Τὸν θάνατο τοῦ ὀρφανοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Χριστὸς Ἀνέστη! ἀγαπητή μας ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Σοῦ εὐχόμεθα ἔτη πολλά!

ΙΝΔΙΚΑ ΛΙΚΝΑ

Αἱ ἰνδοὶ μητέρες καταβάλλουσι μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν λίκνων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐναποθέτουσι τὰ προσφιλῆ μικρά των. Μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο τὰ σπανιώτερα ὑφάσματα, τὰ πλουσιώτερα κεντήματα, τὰ ὡραιότερα πτερὰ τῶν πτηνῶν· ὅ,τι κατὰ τὴν γνώμην των εἶνε ὡραῖον, ἐννοοῦν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν διὰ τὰς κοιτίδας τῶν βρεφῶν των.

Αἱ παράδοξοι αὗται κοιτίδες συνίστανται ἀπὸ ξηρὰν σανίδα κεκαλυμμένην μὲ μαλακὸν δέρμα δορκάδος.

Δένουν τὸ βρέφος ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα σφίγγουν διὰ σειρητίου τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐπικάλυμμα.

Αἱ μητέρες ἀφ' οὗ θέσουν τὰ τέκνα των ἐντὸς τοῦ λίκνου δὲν ἀνησυχοῦν πλέον περὶ αὐτῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὰ ἔχουν πλησίον των.

Ὅταν ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίαν τινὰ θέτουσιν αὐτὰ εἰς γωνίαν τινὰ τῆς καλύβης, τὰ στηρίζουσιν ἐπὶ πέτρας ἢ τὰ κρεμῶσιν εἰς δένδρον.

Ἀμερικανός τις διηγεῖται ὅτι κατά τινα περιήγησίν του διὰ μέσου τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν, γονατίσας νὰ πίῃ ἀπὸ πηγὴν ἔχουσαν διαυγέστατον ὕδωρ, ἤκουσε γλυκεῖς ψιθυρισμούς, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐφάνησαν ὅτι προήρχοντο ἀπὸ λεύκας κειμένας ἐκεῖ πλησίον. Διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἀνεκάλυψε πέντε νήπια ἀνηρτημένα εἰς τοὺς κλάδους, καὶ τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον ἢ μισοκλείοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ γουρλόνοντα αὐτούς, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι τὰ διεσκέδαζε πολύ.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ νήπια παρετήρησαν τὸ *ὠχρὸν πρόσωπον* (τοιουτοτρόπως ὀνομάζουν οἱ Ἰνδοὶ τοὺς λευκοὺς) καὶ ὅλα διὰ μιᾶς ἔβαλλαν ξεφωνητά· εἰς ἓν λεπτὸν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἄγριαι γυναῖκες ὥρμησαν ταυτοχρόνως.

Ἀλλ' ὁ περιηγητὴς δὲν ἦτο θηρίον ὅπως κατ' ἀρχὰς εἶχον νομίσῃ αὗται, ἐπειδὴ δὲ μάλιστα ὡμίλει καὶ τὴν ἰνδικὴν γλῶσσαν, διηγήθη τί συνέβη, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν ἄνευ τινος ἀπευκταίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία Μαρία ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος καὶ ἔλεγεν ὅτι βαΐζουν τ' αὐτιά της.

Ἡ τετραετὴς θυγάτηρ της Ἀντιόπη πλησιάζει εἰς τὸ αὐτίον τῆς μητρός της καὶ λέγει:

— Στάσου, μαμά, μὴ κινεῖσαι· θέλω ν' ἀκούσω τὴν βοήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου.

* * *

Ὁ μικρὸς Τοτὸς τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Δευτέρας πρὶν πλαγιάσῃ ἔκαμε τὴν προσευχήν του, ὅπως συνήθως.

—Τώρα κάμνουν καὶ μετάνοιες, Τοτό, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του!

Ὁ Τοτὸς εὐχαρίστως ἀρχίζει νὰ κάμνῃ καὶ μετάνοιες, ἀλλὰ τὸ παρακάμνει.

Τότε ἡ τριετὴς Φρόσω ἀνυπομόνως τῷ λέγει:

— Μὰ ἔλα τὸ λοιπόν, Τοτό! εἶνε κι' ἄλλοι νὰ κάνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως.

* * *

Ἡ Κυρία Ἀρσινόη ἐπιστρέψασα ἐξ ἐπισκέψεως παρετήρησεν ἴχνη δακτύλων ἐπὶ τῆς ζαχαροθήκης τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν τράπεζαν. Προσκαλέσασα τὸν Ἀλέκον καὶ τὴν Μαρίκον τοῖς λέγει:

— Ποῖος ἐπείραξε τὴν ζάχαρην;

— Ὄχι ἐγώ! ἀποκρίνεται ὁ Ἀλέκος.

— Ὄχι ἐγώ! φωνάζει ἡ Μαρίκα.

— Τὴν ἀλήθειαν θέλω, λέγει ἡ μήτηρ· εἰ; ἐκ τῶν δυό σας τὴν ἐπείραξε.

— Ὁ Ἀλέκος, μαμά!

— Ὄχι δὲν τὴν ἐπείραξα ἐγώ... λέγει· ψεύματα ἡ Μαρίκα... δὲν ἤτανε μπροστά ὅταν τὴν ἔφαγα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

* * *

Διάλογος μεταξὺ δύο ἀδελφῶν κατόπιν τῶν ἐντυπώσεων σεισμοῦ.

Κωστάκης. Διατί τρέμει ἡ γῆ;

Σοφία. Καὶ πῶς νὰ μὴ τρέμῃ, ἀφοῦ εἶνε τόσων ἐτῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

* * *

Μαθητής τις κουχῶται ὅτι γνωρίζει περίφημα τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Εἰς φίλος του, διὰ νὰ τὸν περιγελάσῃ τῷ λέγει:

— Ἀφοῦ λέγεις, ὅτι ξεύρεις τόσον καλὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, εἰπέ μοι ἁπλᾶ Ἑλληνικὰ τί θὰ εἰπῇ οὐ γιγνώσκω;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Ἀμμὴ οὖκ ἐπίσταμαι, τί θὰ 'πῇ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Καὶ ἀγνοῶ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Καὶ οὐκ οἶδα;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Καθὼς βλέπω, φίλε μου, σὺ δὲν ἠξεύρεις τίποτε, ἀφοῦ σὲ ἐρωτῶ τόσας λέξεις ἀρχαίας καὶ μοὶ ἀπαντᾷς πάντοτε: «Δὲν ἠξεύρω!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ συγχαίρω, *Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη*, διὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβες καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ γίνῃς ἄξιος τοῦ ὡραίου καὶ ἐπιτυχοῦς ψευδωνύμου σου, ἀφοῦ θὰ βάλῃς ὅλα σου τὰ δυνατά, καὶ ἀφοῦ δὲν ἀγνοεῖς πόσα κατορθοῦνται μὲ τὴν ἐπιμονήν. Μελέτη λυπὸν καὶ πάλιν μελέτη! αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ σύνθημα ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα μας καὶ θέλουν νὰ τὴν δοξάσουν καὶ νὰ δοξασθοῦν.

Ἀφοῦ δὲν μοῦ γράφεις οὔτε ποῦ διαμένεις, οὔτε πῶς ὀνομάζεσαι, οὔτε ὑπὸ ποίαν διεύθυνσιν λαμβάνεις τὸ φύλλον, πῶς μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ στείλω ὅ,τι ζητεῖς; *Βασιλεῦ τῆς Ἄμμου*;

Ἡ μητέρα σου ἔχει δίκαιον, *Φροῦ Φροῦ*, τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τοὺς ἀπειθεῖς δὲν τοὺς ἀγαπῶ καθόλου, ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι τοιοῦτος, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ.

Ὁσάκις ὁ νοῦς σου, γεννᾷ πνευματικὰς ἀσκήσεις, *Κεραυνοβόλε Ζεῦ*, στέλλε μου νὰ τὰς διαβάζω καὶ ἂν εἶνε καλαὶ νὰ τὰς δημοσιεύω· καὶ πάλιν ὅταν γεννᾷ κανὲν ποίημα στέλλε τό μου καὶ αὐτό· θὰ τὸ διαβάζω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλά... *δὲν* θὰ τὸ δημοσιεύω. Τὸ εἶπα πολλάκις: Οἱ συνδρομηταί μου δύνανται νὰ εἶνε συνεργάται μου *μόνον* εἰς τὸ «Παιδικὸν πνεῦμα» καὶ εἰς τὰς «Πνευματικὰς ἀσκήσεις.»

Ἂν ἡ ἐπιστολή σου εἶχε τι πρὸς ἀπάντησιν, φίλτατε *Φακίρη*, καὶ δὲν σοῦ ἀπήντησα, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν τὴν ἔλαβα, διότι προτιμήσεις δὲν κάμνω μεταξὺ τῶν φίλων μου. Ἀνυπομόνως περιμένω νὰ μάθω ὅτι ἐθεραπεύθησαν ἐντελῶς οἱ ὀφθαλμοί σου.

Τάχυνε τὸ βῆμά σου, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*, νὰ φθάσῃς τοὺς ἄλλους· καὶ ὅταν τοὺς φθάσῃς γράψε τό μου, νὰ τὸ μάθω, νὰ χαρῶ.

Πιθανὸν νὰ ἦτο ἰδικόν σου ἐκεῖνο τὸ παιδικὸν πνεῦμα, *Ἄσπρε Γάτε*. Ἔγραψα ὅτι ἐστάλη ὑπὸ ἀνωνύμου, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν ὑπογραφήν. Τὸν ζητηθέντα τόμον στεῖλε νὰ τὸν λάβῃς ἐκ τοῦ Γραφείου μου.

Ἀκούσατε πόσον γρήγορα προοδεύει τὸ *Ξενιτευμένον Τρυποκάρυδον*: «Ἔτελείωσε τοὺς «Ἥρωας τῆς Νέας Ἑλλάδος» καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ ἔφθασε εἰς τὸν Σόλωνα καὶ περιμένει ἀνυπομόνως νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Λεωνίδαν περὶ τοῦ ὁποίου τόσα ἤκουσε.» Εὖγε, μικρέ μου φίλε. Καὶ ἐγὼ ἀνυπομόνως περιμένω νέαν σου ἐπιστολὴν διὰ νὰ μάθω ἂν ἔφθασες πλέον εἰς τὸν Λεωνίδαν καὶ νὰ ἴδω πάλιν τὰ ὡραῖά σου στρογγυλὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἀραδιασμένα καθὼς εἶνε μὲ τόσην τάξιν ἐπάνω εἰς τὰς γρομμὰς τοῦ μολυβδοκονδύλου μοῦ ἐνθυμίζουν τὰς χελιδόνας ὅταν πολλαὶ εἰς τὴν σειρὰν ἀναπαύονται ἐπάνω εἰς τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα.

Λοιπόν, *Ζιζανάκι*, πῶς ἐπεράσατε τὰς ἑορτὰς εἰς τὴν ἐξοχήν; «Χάρης τὴν ἐλευθερίαν σου εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τοὺς ἄμμους τῆς θαλάσσης;» Γράψε τό μου, νὰ χαρῶ.» ἐγώ.

Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν διαγωνισμόν, *Ἀετὲ τῆς Ἠπείρου*. Προσπάθησον! ἐργάσθητι!

Σὲ εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, *Τιτίκα*, διὰ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησας ἀναγγείλασά μοι τὰ τόσον εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῶν χειμερινῶν σου ἐξετάσεων. Τὸ θεωρῶ καύχημά μου νὰ βλέπω ὅτι αἱ φίλαι μου ἀναγράφονται εἰς τὸν πίνακα τῆς τιμῆς. Ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω ποτὲ μίαν τοιαύτην φίλην!

Ὦ Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων, δὲν μοῦ μένει ἀμφιβολία ὅτι θὰ κατορθώσῃς διὰ τῆς ἐπιμελείας σου ὅ,τι δὲν σοῦ ἐπέτρεψαν αἱ θλιβεραὶ περιστάσεις νὰ ἔχῃς ἤδη. Μὴ ἀπελπίζεσαι. Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ στείλῃ παρηγορίαν, ἐὰν δείξῃς ἐγκαρτέρησιν.

Βεβαίως δύνασαι, *Μέλαν Ἀετέ*, νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν 18ον διαγωνισμόν. Διατί δὲν μοῦ ἔστειλες τὴν φωτογραφίαν σου νὰ τὴν δημοσιεύσω ἀφοῦ ἐβραβεύθης εἰς προηγούμενον διαγωνισμόν; Τὴν περιμένω.

Στεῖλε χάρτινα ρούβελα, *Δημήτριε Ῥοῦσσε*, καὶ συμπλήρωσε τὸ ποσὸν μὲ Ῥωσσικὰ γραμματόσημα.

Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴν γνώμην σου, *Νηματᾶ*.

Ἂν εἶχες ὀλίγην ὑπομονὴν θὰ ἀνεγίνωσκες εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου τὴν πρὸς σὲ ἀπάντησίν μου, *Ἀνθηρὲ Κῆπε*, καὶ δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες ὅτι σὲ περιφρονῶ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ ἀπαντῶ· ἀλλ' ἔσπευσες καὶ μὲ κατεπίκρανες μὲ αὐτήν σου τὴν φράσιν.

Ἐφ' ὅσον αἱ λύσεις δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ δύνασαι νὰ στέλλῃς ἀκολούτως τὰς ἰδικάς σου, φίλε *Ζαφειράτε*, χωρὶς φόβον μήπως ἀπορριφθοῦν.

Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ πολύ, μικροῦλα μου φίλη *Ἐλισάβετ Ζαφειράτου*. Τὸ ψευδώνυμον πρέπει μόνη σου νὰ τὸ ἐκλέξῃς· καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου μόνοι των ἐξέλεξαν τὸ ἰδικόν των, δὲν εἶπαν εἰς ἐμένα νὰ τοὺς τὸ εὕρω.

Περαστικὰ σοῦ εὔχομαι, *Διάβολε τῆς Μυκώνου*, καὶ περιμένω καλὰς εἰδήσεις σου.

Σὲ εὐχαριστῶ διότι μὲ ὀλίγα λόγια, μοῦ ἔδωσες νὰ καταλάβω τί συμβαίνει εἰς τὴν νῆσόν σας, φίλε Δ. Μάστρακα.

Φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια σου τὸν Παῦλον καὶ τὸν Μίμην ποῦ ἐντύθηκαν φραγκάκια, *Μικρὰ Κόκκινη Ἀνεμώνη*, καὶ βάζε τα νὰ διαβάζουν καὶ νὰ μάθουν νὰ μοῦ γράφουν καὶ αὐτά. Τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Μίμης δὲν προσέχει εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅτι ὁ Παῦλος προσέχει περισσότερον ἀπὸ τὸν Μίμην. Ἀλήθεια εἶνε; Νὰ σοῦ 'πῶ καὶ τί ἄλλο ἀκόμη μοῦ εἶπε τὸ πουλάκι; Μοῦ εἶπε νὰ σοῦ 'πῶ νὰ μελετᾷς καὶ σὺ περισσότερον. Σοῦ τὸ λέγω λοιπόν.

Καλῶς ἐννόησεν ὁ πατήρ σου, *Δελφὶν τῆς Μεσογείου*, τὸν σκοπὸν τοῦ διηγήματος «Ἰωάννης Καστέρας». Τέρπει συγχρόνως καὶ διδάσκει. Φίλησέ μου τὰ μικρά σας ἀδελφιὰ τὰ ὁποῖα ἀκροάζονται μετ' εὐχαριστήσεως αὐτὸ καὶ περιμένουν τὸ τέλος του.

Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμον *Μέγας Ἀλέξανδρος*, φίλε μου Α. Κυρίτση, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ τὸ κρατήσῃς, διότι πρὸ σοῦ τὸ ἔχει ἄλλος φίλος μου. Εὕρε ἄλλο.

Εἴθε, *Φιλοκτήτα*! εἴθε νὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ εὐχαί σου!

Τακτικῶς λαμβάνω τὰς λύσεις σου, φιλτάτη *Ἰουλία Καράθεοδωρῆ*· εὐχαριστοῦμαι νὰ λαμβάνω συγχρόνως καὶ ἐπιστολήν σου, ἀλλ' ὅταν τὰ πολλὰ μαθήματα σὲ ἐμποδίζουν, ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἐλαττόνει τὴν ἀγάπην μου.

Τὸ δίήγημά σου, φίλε *Καζασμάζη*, θὰ κριθῇ σχετικῶς πρὸς τὰ τῶν ἄλλων φίλων μου τὰ ὁποῖα θὰ λάβω μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τοῦ διαγωνισμοῦ. Τότε τὰ καλλίτερα διηγήματα θὰ λάβουν τὰ μεγαλείτερα βραβεῖα.

Τόσον βιαστικὸς πάλιν, *Τηλέμαχε*! τὸ γράμμα σου μοῦ ἐφάνη ὡς λαχανιασμένον ἀπὸ τὴν βίαν...

Ὦ ναί, ἡ φύσις ἔχει ἐξόχους καλλονὰς καὶ εὐτυχεῖς εἶνε ὅσοι τὰς ἀπολαμβάνουν, φίλε μου *Ἀνοικτόκαρδε*.

«Ἀληθῶς ἀνέστη!», *Κυπριακὲ Ἀστήρ*.

Ὅσον χαίρεις σύ, φιλτάτη *Κροκόπεπλος Ἠώς*, διότι στολίζει τὴν βιβλιοθήκην σου ἡ ΔΙΑΠΛΑΙΣ καὶ ἡ ΑΝΘΟΥΛΑ καὶ ὁ ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ καὶ τὸ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ, ἄλλο τόσον χαίρω ἐγὼ διὰ τὴν χαρὰν σου καὶ τὴν ἀποδιδομένην μοι τιμὴν ἀφ' οὗ τὸ θεωρεῖς καύχημά σου ὅτι ἔχεις τοιαύτην βιβλιοθήκην.

Ὅλοι οἱ ἔπαινοι ἐκεῖνοι ἦσαν καθαρὰ ἀλήθεια, *Ἑσπερία Ἄβρα*· ἔσο βεβαία ὅτι αἱ παύσεις τῶν σχολείων δὲν θὰ φέρουν τὰς ἄλλας παύσεις, ἃς τόσον φοβεῖσαι.

Φίλε μου *Λεωνίδα Σπαρτιάτα*, νὰ εἶσαι γενναῖος ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ λέγῃς· ἡ ἀληθὴς ἀνδρία, ὅπως καὶ πᾶσα ἄλλη ἀρετή, ἀποφεύγει τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὴν κομπορρημοσύνην· τὸ ἄρωμα τῆς ἀνδρίας ἐξατμίζεται μὲ τὰς μεγαλαυχίας· ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα ἔχουν τὸν καιρόν των. Ἐν γένει νὰ μὴν ἀγαπᾷς νὰ περιαυτολογῇς καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερον.

Δὲν εἶσαι μόνος, *Φοῖβε Ἀπόλλον*, ὅστις εὑρίσκεις ὅτι τὸ ΔΙΑΤΙ «ἔχει μὲν παράδοξον ὄνομα ἀλλ' ὡραῖον καὶ τερπνὸν περιεχόμενον·» τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδότου δὲν τὸ ἔχω πρόχειρον, θὰ σοὶ τὸ εἴπω προσεχῶς.

Ναὶ καὶ ἐγώ, νέε μου φίλε *Οἰδίππου Τύραννε*, ἐπιθυμῶ νὰ βραβευθῇς· λοιπὸν προσπάθησε.

Σὲ συγχαίρω, σὲ συγχαίρω ἐκ καρδίας, *Ἀκτὶς Ἡλίου*, διὰ τὴν εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς καρδίας σου· εὖγε! πάντοτε τοιαύτος καλὰς πράξεις νὰ κάμνῃς, νὰ βοηθῇς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας, νὰ εἶσαι ἀληθὴς *ἀκτὶς ἡλίου* εἰς τὸ σκότος τῆς πτωχείας καὶ τῆς συμφορᾶς των· εὐλογημένον τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς εὐεργεσίας, εὐλογημένα τὰ χεράκια τὰ ὁποῖα ἐργάζονται διὰ νὰ προσφέρωσιν ἔνδυμα εἰς πτωχὰ παιδία ἢ νὰ πλέξωσί τι διὰ δυστυχῆ γραῖαν, εὐλογημένον τὸ στόμα τὸ ὁποῖον παρηγορεῖ τοὺς λυπημένους.

Ὡραία θὰ εἶνε ἡ πράξις τῆς μητρός σου, *Ἄσπρο Λαγουδάκι*, νὰ μοιράσῃ κόκκινα αὐγὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας ναύτας οἱ ὁποῖοι εἶνε αὐτοῦ εἰς τὸν Μερσὲν ποσκμὸν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὦ! πόσον εὐχαριστούμεθα ὅταν βλέπωμεν εἰς ξένην χώραν συμπατριώτας μας· μᾶς φαίνεται ὅτι βλέπομεν ἓν μέρος τῆς ἀγαπητῆς Πατρίδος. Φίλησέ μου τὰδελφάκια σου.

Καὶ ὅταν δὲν μοῦ ἔγραφες σὲ ἐσυλλογιζόμην καὶ σὲ ἠγάπων, φιλτάτη *Μαρία Τσέπη*, καὶ τώρα ὅπου ἀπεράσισες νὰ εἶσαι τακτικὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν θὰ μοῦ δίδουν ἀφορμὴν αἱ ὡραῖαι σου ἐπιστολαὶ νὰ σὲ ἐκτιμῶ καὶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ ἀγαπῶ.

Ἀφοῦ οὔτε τὸ ὄνομά σου οὔτε τὸ ψευδώνυμόν σου γνωρίζω ὁλόκληρον, *Μικρὰ Περί*...,πῶς νὰ ξεύρω ποία εἶσαι καὶ νὰ μὴ σὲ ἠσμονῶ;

Πολὺ καλά, *Σοφὲ Πλάτων*, θὰ περιμένω.

Τί θαυμαστὸν ἔργον! τί ἀριστούργημα! μοῦ γράφει διὰ τὴν ΜΑΡΟΥΣΙΑΝ, ὁ *Ἀρχιμήδης*, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, φαίνεται, ἐλησμόνησε νὰ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν του ἀσκήσεων.

Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ τὰς προσρήσεις μου, *Ἰωάννα Δ' Ἄρχ*, εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην *Ἀϊδά*, καὶ γράφε μου κάποτε καὶ σύ, ὅπως μοὶ ἔγραφεν αὐτή.

Βεβαίως δύναται ἡ ἀδελφή σου *Ἐλένη* νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς, *Βασίλισσα τῶν Δασῶν*.

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς τετρασελίδου νέας ἐπιστολῆς τῆς *Ἀρομήτου Μπουμπουλίνας*: — «Τὸ νὰ σοὶ γράφω, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, δὲν εἶνε δι' ἐμὲ ὅπως μερικὰ ὁλόκληρα μαθήματα τὰ ὁποῖα διαβάζει τις διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἓν καθῆκον, ἀλλ' ὡς μία ἀναψυχή, μία διασκέδασις, δὲν εἶνε δὲ τίποτε ἄλλο καλλίτερον δι' ἐμὲ παρὰ νὰ κάθημαι μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ σοὶ γράφω διότι μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι πλησίον μου καὶ συνομιλῶ μαζί σου» — Τί πιστεύω ἀδιστάκτως, φιλτάτη *Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα*, διότι ἂν αὐτὴ ἡ παράγραφός σου δὲν ἦτο εἰλικρινὴς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μοῦ γράψῃς τόσον ὡραίας ἐπιστολάς, μὲ τόσον χαριτωμένον ὕφος, μὲ τόσην ὄρεξιν.

Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Κρητῶν*, καὶ μὴ τὸ ἀλλάξῃς. Γράφε μου καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Ὅταν νομίζῃς ὅτι ἓν αἴνιγμα δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰς λύσεις, *Κάδμε*, γράφε τας ὅλας καὶ ἐγὼ ἐκλέγω τὴν ἀληθῆ καὶ σοῦ τὴν σημειόνω.

Μάλιστα, *Καραϊσκάκη*, ὁ Αἰμίλιος Εἱμαρμένος εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Ἀρ. Π. Κουρτίδης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

107. Στοιχειόγριφος.

Εἶμ' ἐπίρρημα τοῦ χρόνου. Ἂν μὲ ἀπο-εφαλίσῃς
Θὰ ἔσῃς τοῦ χρόνου πάλιν ἐν ἐπίρρημα ἐπίσης.
Ἂν δ' ἀτρίως καὶ τὴν νέαν κεφαλήν μοῦ ἀποβάλλῃς
Πάλιν χρόνον νὰ δεικνύω εἰμπορῶ· μὴν ἀμφιβάλλῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Δόρας.

108. Στοιχειόγριφος.

Μέρος εἶμαι ἑνὸς Κράτους, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς
Κράτος δὶ ὰ γίνω μέγα, ὅταν μὲ καταπιήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριωτάκου Ἀχιλλέως.

109. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου τῆς μουσικῆς
Εἷς φθόγγος εἶνε μόνον.
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε εἷς
Ὑπάρχων πρὸ αἰώνων.
Τὸ ὅλον Ἀθηναῖος
Ἀνήρ, ἀλλὰ ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωαννοῦ Ἀστέρος.

110. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι ξυρὸν
Τὸ δεύτερον κάτι μικρόν·
Τὸ ὅλον μου ὁποιος ποθεῖ
Στὴν Εὔβοιαν ὃς πεταχτῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυρανθείας Μυρσινιώτου.

111. Αἴνιγμα.

Εἶμαι ἄψυχος κ' ἐν τούτοις ζωὴν ἔχω καὶ παρά.
Καὶ πορεύδοξον! πολλάκις γίνομαι καὶ ἱερά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Πα ηρά Μάτια.

112. Αἴνιγμα.

Μάστιγα φέρω
Ὅμως δὲν δέρω.
Εἶμαι ἐν ζῷον οἰκιακόν.
Ἔχω ἐχθρόν μου
Καὶ κυνηγόν μου
Ἓν ἄλλο ζῷον οἰκιακόν

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Μ. Μαυραγάνη.

113. Κυβόλεξον.

1. Μὲ ἔχει ἐμέ, φίλε μου, καθεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
2. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπίρρημα δεικνύω δὲ τὸν τρόπον.
3. Ἐμὲ ὅλοι μὲ οἰκτείρουν καὶ μ' ἐλεεινολογοῦν.
4. Ἐγὼ εἶμαι εἷς ἑβρεῖος· ὅσοι μ' ηὔραν ἄς σιγοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μουσοστεφοῦς Κορίννης.

114 Σταυρός

Διὰ τοῦ ὀνόματος Κράτους τινὸς τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κατοίκου τοῦ ἰδίου Κράτους σχημάτισον σταυρὸν μὲ κοινὸν γράμμα τὸ εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων τῶν λέξεων ὑπάρχον Ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσκφου Γάτου.

115. Ἐρώτησις.

Ὁ Ἀντωνάκης ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον ἔξωθεν τῆς οἰκίας του. Εἰς τὰ γόνατά του ἐκράτει ἓν χαριτωμένον βρέφος. Εἷς φίλος του διερχόμενος τὸν ἠρώτησε τίνος ἦτο τὸ βρέφος, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη: «Τὸ βρέφος τοῦτο εἶνε τοῦ πατρός μου καὶ ὅμως δὲν εἶνε οὔτε υἱός του, οὔτε ἀδελφός μου.» Ἀφοῦ καὶ ὁ Ἀντωνάκης καὶ τὸ βρέφος εἶχον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα τί ἐσήμαινεν ἡ τοιαύτη ἀπάντησις του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαθοῦς τοῦ Κωλέττη.

116. Ἐρώτησις.

Τίνος πόλεως τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα σύγκειται ἐξ ἑξ φωνηέντων καὶ τριῶν συμφώνων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιαχοῦ Σπυθήρου.

117. Παίγνιον.

Μὲ τέσσαρα 9 σχηματίσατε τὸν ἀριθμὸν 44.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

118. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις δὲν ψάλλει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβόλου Ἔαρος.

119. Πρόβλημα.

Εἰς τὸν μικρὸν Παῦλον ἐδώρησεν ὁ θεῖός του κουτίον μὲ μολυβδίνους στρατιώτας. Οἱ στρατιῶται εἶνε πολλοί, ἀλλ' εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν ἑκατόν. Τοὺς παρατάσσει εἰς τὴν τράπεζαν, κατ' ἀρχὰς εἰς τρεῖς γραμμὰς καὶ τοῦ περισσεύει εἷς. Ἔπειτα εἰς τέσσαρας γραμμὰς καὶ τοῦ περισσεύουν δύο, ἔπειτα εἰς πέντε γραμμὰς καὶ τοῦ περισσεύουν τρεῖς, ἔπειτα εἰς ἓξ γραμμὰς καὶ τοῦ περισσεύουν τέσσαρες. Πόσους στρατιώτας ἔχει τὸ κουτίον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροῦ Φροῦ.

120. Κρυπτογραφικόν.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 4. 7. 8. 9. 10. 1. = Ἀρχαῖον γνωμικόν.
3. 10. 9. 5. 6. 8. 1. = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
7. 2. 9. 10. 1. = Τὸ διδόμενον ὡς βραβεῖον.
3. 4. 5. 1. = Ζῷον κερασφόρον.
6. 4. 9. 10. = Ἐπίρρημα χρονικόν.
3. 4. 9. 10. = Τροφὴ τῶν σαρκοφάγων ζῴων.
8. 9. 10. = Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Γάτου.

121. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον δημώδη παροιμίαν:

ΑΑ. ΕΕ. ΗΗΗ. ΙΙΙ. ΚΚ. Ν. ΟΟ. ΠΠ. Ρ. ΤΤ. Φ. Χ. Ω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

122. Φύρδην—μύγδην.

Σαθηνιθερτἄευελζτῆ
Ρωντοϊδῶθετοῦεἰ
Ποῦμέφυωυντευξἀνὰ
Σπλἰγεἰςτἀχναοῦλατοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς.

123. Ἀκροστιχίς.

Μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ζητουμένων λέξεων σχημάτισον τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 2. Μέρος τοῦ σώματος. 3. Πόλις τῆς Γερμανίας. 4. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ πράττειν τὸ καλὸν καὶ ἀποφεύγειν τὸ κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Γαλατείας.

124. Ἑλλιποσύμφωνον.

Ὁ — ἄω — εἶε — ὁ — αιεύ — ῶ — αωέω — ἀάω, — ἀἀ — τὰ οὖο — ὲ — ἔει — ἀ — εἶε — αἰ — ὁ — ὑαο — αὐῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

125. Φωνηεντόλιπον.

Ἡ — κλ — ντρφ — ν — ἡ — ὅσς — πσν — τν — ρτν.

Ἐστάλη Γ. Δ. Κρασσᾶ.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Μαρτίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

67. Οἶκος (Οἴ, Κώς).—**68.** Γάτα (Γ, Τ).—**69.** Ἐνδύω (1, 2).—**70.** Σάμος, ἄμμος.—**71.** Μάρτιος, Μάριος.—**72.** Πῶς, Κώς, Θώς, Ἕως, Φῶς. — **73.** Τράγος, Τάγος. — **74.**

ΚΙΩΝ	ΜΑΧΗ
ΙΟΝ	ΑΡΗΣ
ΩΝ	ΧΗΡΑ
Ν	ΗΣΑΥ

— **75.**

76. Ῥώμη (Ρ, Μ).—**77.** Ἡ Τύχη.—**78.** Μίνως.

[Ἐνταῦθα λήγει ὁ δέκατος ἕβδομος διαγωνισμὸς πρὸς λύσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων· καὶ ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φυλλαδίου ἄρχεται νέος ὅμοιος διαγωνισμός.]